

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 255

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 31 martie 2026

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 466 din 16 octombrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 697 din Codul de procedură civilă	2–4
Decizia nr. 493 din 21 octombrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru	5–7
Decizia nr. 583 din 6 noiembrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. (1) lit. f) și ale art. 457 alin. (1) din Codul de procedură penală	8–11
Decizia nr. 659 din 25 noiembrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (8) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	12–14
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
184. — Hotărâre pentru modificarea și completarea titlului VIII „Accize și alte taxe speciale” din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016	15–32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 466**

din 16 octombrie 2025

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 697
din Codul de procedură civilă**

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 697 din Codul de procedură civilă. Excepția a fost ridicată de Olga Wehner și Daniela Rodica Masteiner în Dosarul nr. 7.552/190/2020 al Judecătorei Bistrița — Secția civilă și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.496D/2021.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarele excepției, doamna avocat Mihaela Ionaș, cu împuternicire depusă la dosar.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul doamnei avocat, care susține, în esență, admiterea excepției așa cum a fost formulată.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției, arătând că sunt clar reglementate condițiile în care operează perimarea. De asemenea, textul criticat nu este discriminatoriu, deoarece nu este comparabilă situația pârâtului din faza de judecată a procesului civil cu cea a debitorului din faza executării silite, care trebuie să execute de bunăvoie, cu bună-credință obligația stabilită prin titlul executoriu.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 8 noiembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 7.552/190/2020, **Judecătoria Bistrița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 697 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Olga Wehner și Daniela Rodica Masteiner într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarele acesteia susțin, în esență, că este neconstituțională soluția legislativă impusă prin noul Cod de procedură civilă ca perimarea executării silite să curgă exclusiv de la momentul îndeplinirii unui act sau demers necesar executării silite solicitat în scris creditorului de către executorul judecătoresc, și nu de la data ultimului act de executare silită, cum se prevedea în vechea

reglementare. Soluția criticată este contrară principiului celerității desfășurării procedurilor executionale, deoarece sunt extrem de rare situațiile în care executorul solicită în scris creditorului să îndeplinească un act necesar executării silite sau situațiile în care creditorul se va grăbi să își valorifice drepturile. Creditorul acționează, de multe ori, cu rea-credință, deoarece, cu trecerea timpului, creanța acestuia produce dobânzi, el neavând deci niciun interes în urmărirea și executarea cât mai rapidă a drepturilor sale. În acest fel se ajunge la încălcarea art. 17 privind interzicerea abuzului de drept din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și la o stare de incertitudine juridică, atât timp cât executarea silită nu se finalizează în lipsa inițiativei executorului judecătoresc și/sau a creditorului.

7. În sprijinul argumentației, autoarele excepției invocă prevederile art. 846 alin. (9) din Codul de procedură civilă, care, în mod similar, fac posibilă prelungirea nejustificată a duratei procedurii de executare silită.

8. Textul criticat nu este formulat cu o precizie suficientă pentru a permite persoanelor interesate — chiar dacă apelează, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat.

9. În continuare se arată că considerentele reținute de Curtea Constituțională, de exemplu, în Decizia nr. 153 din 14 martie 2019, paragrafele 32 și 33, cu privire la remedii pe care le-ar avea debitorul din faza executării silite, respectiv formularea contestației la executare sau la sancționarea executorului judecătoresc cu amendă, nu sunt aplicabile atunci când, de exemplu, debitorul nu știe despre existența dosarului execuțional timp de peste 4 ani sau în situația prevăzută de art. 846 alin. (9) din Codul de procedură civilă. Chiar Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în legătură cu posibilitatea depunerii unei contestații la executare, a respins, din lipsă de exemple convingătoare, argumentele prezentate de Guvern cu privire la eficacitatea căii de atac prevăzute la art. 399 din vechiul Cod de procedură civilă în ceea ce privește plângerile împotriva refuzului executorului judecătoresc de a îndeplini un act de executare silită.

10. Debitorul din faza executării silite este discriminat față de pârâtul din faza judecătii din procesul civil, deoarece în prima fază a procesului civil perimarea intervine în condiții mai ușoare, mai prompte, fiind, astfel, favorizat pârâtul.

11. Mai departe, autoarele citează extensiv din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în special din Hotărârea din 16 ianuarie 2018, pronunțată în Cauza *Ciocodeică împotriva României*, menționând că, potrivit acestei jurisprudențe, dacă reclamantul nu dă dovadă de suficientă sărguință în menținerea

capetelor de cerere, nu poate fi angajată răspunderea statului în raport cu art. 6 paragraful 1 din Convenție.

12. Autoarele mai arată că în ipoteza reglementată de prevederile criticate sau de art. 846 alin. (9) din Codul de procedură civilă, debitorul nu are posibilitatea solicitării unei reparații pentru durata excesivă a procedurii de executare silită.

13. Autoarele au precizat că, deși Curtea Constituțională a mai examinat constituționalitatea prevederilor art. 697 din Codul de procedură civilă, criticile lor nu au făcut obiectul acestor decizii.

14. **Judecătoria Bistrița — Secția civilă** apreciază că excepția este neîntemeiată.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 697 din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, care au următorul conținut: „(1) *În cazul în care creditorul, din culpa sa, a lăsat să treacă 6 luni fără să îndeplinească un act sau demers necesar executării silite, ce i-a fost solicitat, în scris, de către executorul judecătoresc, executarea se perimă de drept.* (2) *În caz de suspendare a executării, termenul de perimare curge de la încetarea suspendării. Termenul de perimare nu se suspendă pe timpul cât executarea silită este suspendată la cererea creditorului.*”

19. Autoarele excepției arată că aceste texte de lege sunt contrare prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind calitatea legii, art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 124 referitoare la îndeplinirea justiției.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate în prezenta cauză au mai fost examinate prin Decizia nr. 416 din 16 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 2 noiembrie 2016 prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

21. Prin decizia anterior referită, Curtea a reținut că termenul de perimare a executării silite, spre deosebire de Codul de procedură civilă din 1865, nu mai curge de la data ultimului act de executare efectuat, ci de la data la care executorul a comunicat în scris creditorului solicitarea îndeplinirii unui act sau a efectuării unui demers necesar executării silite. Vechea lege

procesual civilă nu prevedea cerința ca actul sau demersul să fie solicitat în scris de către executorul judecătoresc.

22. În paragraful 17 al acestei decizii, Curtea a statuat că, prin adoptarea soluției criticate, legiuitorul a urmărit să îl determine pe creditor să depună toate diligențele necesare pentru valorificarea drepturilor dobândite prin titlul executoriu obținut. În același paragraf, Curtea a subliniat că soluția criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul atribuțiilor sale conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”. Stabilirea noilor condiții în care intervine perimarea executării silite este în concordanță cu obligația pozitivă a statului, ce rezultă din dispozițiile art. 626 din Codul de procedură civilă, de a asigura în mod prompt și efectiv executarea hotărârilor judecătorești și a altor titluri executorii, dar și cu rolul activ al executorului judecătoresc în cadrul executării silite consacrat în mod expres prin art. 627 din Codul de procedură civilă. Executorii judecătorești sunt investiți cu îndeplinirea unui serviciu de interes public, iar activitatea acestora se desfășoară în condițiile legii, cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale părților și ale altor persoane interesate, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de apartenență politică, de avere sau de origine socială. În exercitarea rolului său activ, executorul judecătoresc folosește toate mijloacele prevăzute de lege în vederea realizării integrale și cu celeritate a obligației prevăzute în titlul executoriu.

23. Curtea a mai arătat că, în vreme ce executorul judecătoresc are obligația de a stăruie prin toate mijloacele prevăzute de lege pentru realizarea interesului creditorului, în egală măsură și părțile din această procedură trebuie să își îndeplinească obligațiile prevăzute de lege. În privința creditorului, Curtea a reținut că, potrivit art. 647 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, el are obligația să acorde executorului judecătoresc, la cererea acestuia, sprijin efectiv pentru ducerea la îndeplinire, în bune condiții, a executării silite, punându-i la dispoziție și mijloacele necesare în acest scop, iar în privința debitorului, acesta trebuie să se conformeze titlului executoriu. În concluzie, perimarea operează ca o sancțiune pentru inactivitatea sau neglijența creditorului care a fost încunoștințat, în scris, cu privire la obligațiile sale de către executorul judecătoresc.

24. În plus față de considerentele deciziei precitate, Curtea reține că debitorul din faza executării silite nu mai poate pune în discuție, nici în fața executorului judecătoresc și nici în fața instanței de executare, temeinicia titlului executoriu. Astfel, potrivit art. 713 alin. (1) din Codul de procedură civilă, „*Dacă executarea silită se face în temeiul unei hotărâri judecătorești sau arbitrale, debitorul nu va putea invoca pe cale de contestație motive de fapt sau de drept pe care le-ar fi putut opune în cursul judecății în primă instanță sau într-o cale de atac ce i-a fost deschisă*”. Este adevărat că, în mod perfect legitim, legiuitorul, în alin. (2) al aceluiași articol, a instituit o excepție în ceea ce privește executarea silită a titlurilor executorii care nu sunt hotărâri judecătorești. Astfel, potrivit acestui text, „*În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească, se pot invoca în contestația la executare și motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, numai dacă legea nu*

prevede în legătură cu acel titlu executoriu o cale procesuală pentru desființarea lui, inclusiv o acțiune de drept comun”. Chiar și în aceste condiții, însă, operațiunile pe care judecătorul instanței de executare le efectuează nu se confundă: în cadrul aceleiași etape, respectiv executarea silită, și, eventual, pe calea aceluiași act procedural, hotărârea de soluționare a contestației la executare, acesta poate îndeplini două operațiuni juridictionale distincte, respectiv examinarea fondului dreptului care face obiectul titlului executoriu și examinarea legalității derulării executării silită.

25. Executorul judecătoresc și instanța de executare au rolul esențial de a se asigura că nimeni nu este silit să execute obligații care nu au fost validate din punct de vedere legal. În aceste condiții, singurele garanții pe care legiuitorul i le-a acordat, în faza executării silită, debitorului vizează strict aspecte referitoare la legalitatea procedurii de executare demarate, la inițiativa creditorului, împotriva sa. Neavând, deci, posibilitatea de a mai pune în discuție temeinicia titlului executoriu, cea mai efectivă și sigură cale pe care debitorul o are la dispoziție de a se feri de șicanele creditorului, de lipsa de diligență sau chiar abuzul executorului judecătoresc este să îndeplinească obligația prevăzută în titlul executoriu de bunăvoie, așa cum în mod expres impun prevederile art. 622 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

26. Autoarele prezentei excepții de neconstituționalitate își bazează întreaga motivare pe prezumția că, în faza executării silită, debitorii se află într-o poziție care îi îndreptățește la un tratament normativ de care, în mod perfect legitim, trebuie să se bucure părțile unui litigiu. În faza de judecată a procesului civil, deci cât încă nu există o hotărâre judecătorească cu autoritate de lucru judecat, părâtul poate, în condiții de egalitate, să supună atenției judecății imparțiale a judecătorului orice apărare, pretenție etc. Dar, odată ce executarea silită a fost încuviințată, potrivit art. 666 din Codul de procedură civilă, de instanța de executare, tot ceea ce îi mai rămâne de făcut debitorului este să îndeplinească de bunăvoie titlul executoriu. Doar incidental, adică strict pentru motive care vizează exclusiv legalitatea derulării procedurii de executare silită, ar mai putea debitorul să se adreseze instanței de executare pe calea

contestației la executare. Din acest motiv, debitorul din faza executării silită nu se poate plânge de un presupus tratament normativ care îl avantajează pe creditorul executării silită sau de faptul că executorului judecătoresc i se acordă prerogative discreționare. Dimpotrivă, soluția normativă criticată este mai aptă să răspundă exigențelor de celeritate și certitudine a executării silită, întrucât executorul judecătoresc, așa cum rezultă din art. 1 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 20 octombrie 2011, este singurul, cu excepțiile strict prevăzute, care poate realiza funcția vitală pentru păstrarea unui regim de stat de drept, și anume a executării silită. De asemenea, potrivit art. 623 din Codul de procedură civilă, „Executarea silită a oricărui titlu executoriu, cu excepția celor care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat sau bugetului Uniunii Europene și bugetului Comunității Europene a Energiei Atomice, se realizează numai de către executorul judecătoresc, chiar dacă prin legi speciale se dispune altfel”. Or, având în vedere autoritatea cu care legiuitorul l-a investit pe executorul judecătoresc, în niciun caz nu i se poate imputa acestuia că a condiționat momentul de la care curge termenul de primare a executării silită de solicitarea, în scris, adresată creditorului de către executorul judecătoresc de a îndeplini un anumit act de executare. Executorul judecătoresc este oficialul investit de lege cu îndatorirea primară de a se asigura că executarea silită, activitate sensibilă, ușor pretabilă la abuzuri deopotrivă ale creditorului și debitorului, se derulează în condiții de domnie a legii. Evident, eventuale abuzuri ale executorului însuși pot fi corectate prin acel remediu ultim și fundamental care îl reprezintă accesul la justiție, în particular posibilitatea părților, inclusiv a debitorului, de a formula contestație la executare, în temeiul art. 712 alin. (1) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia „Împotriva executării silită, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătâmați prin executare. De asemenea, se poate face contestație la executare și în cazul în care executorul judecătoresc refuză să efectueze o executare silită sau să îndeplinească un act de executare silită în condițiile legii.”

27. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Olga Wehner și Daniela Rodica Masteiner în Dosarul nr. 7.552/190/2020 al Judecătoriei Bistrița — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 697 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Bistrița — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 octombrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 493

din 21 octombrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Gabriela-Lenuța Dimitriu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioana-Codruța Dărăngă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Liviu Gheorghe Teodoriu în Dosarul nr. 4.828/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.250D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 2.126D/2023, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Ninel Cerbu în Dosarul nr. 21.303/233/2022 al Judecătoria Galați — Secția civilă.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.126D/2023 la Dosarul nr. 2.250D/2021, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care formulează concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin Încheierea din 13 august 2018, pronunțată în Dosarul nr. 4.828/2/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind**

taxele judiciare de timbru. Excepția a fost ridicată de Liviu Gheorghe Teodoriu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații formulate împotriva unei rezoluții de clasare emise de Inspekția Judiciară.

8. Prin Încheierea din 31 martie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 21.303/233/2022, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013.** Excepția a fost ridicată de Ninel Cerbu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 încalcă prevederile art. 61, 108 și 115 din Constituție, deoarece abrogă în mod nelegal Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru. Se mai arată că ordonanța de urgență criticată nu a fost emisă în temeiul unei legi speciale de abilitare a Guvernului de a emite ordonanțe, nu a fost aprobată ulterior de Parlament și nu a stabilit o durată determinată de aplicare. Se arată că, în absența unei situații extraordinare și a unei urgențe reale care să impună adoptarea măsurilor pe care această ordonanță le prevede, emiterea acesteia nu a fost justificată.

10. Totodată, autorii excepției sunt nemulțumiți de faptul că, în urma adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013, taxele judiciare de timbru stabilite pentru căile de atac în materia contenciosului administrativ s-au dublat în raport cu cele stabilite în materie civilă, susținând că, prin instituirea acestei diferențe de tratament s-a creat o discriminare între persoanele care sunt obligate să plătească aceste categorii de taxe, aspect ce contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16.

11. De asemenea, aceștia consideră că prevederile legale criticate încalcă și dispozițiile art. 21 alin. (4) din Constituție, care prevăd că jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite.

12. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, apreciind că Guvernul a justificat urgența adoptării ordonanței în preambulul acesteia și în nota de fundamentare. În particular, dispozițiile art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, aplicabile cererii de chemare în judecată formulate de reclamant, nu încalcă exigențele dispozițiilor constituționale la care autorul s-a raportat.

13. **Judecătoria Galați — Secția civilă** apreciază că actul normativ criticat nu contravine exigențelor constituționale, referitoare la posibilitatea Guvernului de a emite ordonanțe.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013.

18. Autorii excepției consideră că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, ale art. 61 privind rolul și structura Parlamentului, ale art. 108 privind actele Guvernului și ale art. 115 privind delegarea legislativă.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 a mai fost supusă controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare celor formulate în prezenta cauză, și a constatat constituționalitatea actului normativ, spre exemplu, prin Decizia nr. 690 din 12 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 8 aprilie 2024, și Decizia nr. 371 din 29 iunie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 25 septembrie 2023.

20. În cauza de față, Curtea observă că autorii excepției sunt nemulțumiți de faptul că, în urma adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 fără o lege de abilitare, Guvernul a majorat cuantumul taxelor judiciare de timbru în mod nejustificat și fără respectarea dispozițiilor art. 115 din Constituție.

21. Cu privire la criticile de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 formulate prin raportare la dispozițiile constituționale ale art. 61, 108 și 115, prin Decizia nr. 690 din 12 decembrie 2023, precitată, paragraful 15, Curtea a reținut că, potrivit art. 115 alin. (1)-(3) din Constituție, Parlamentul poate adopta o lege specială de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice, fiind vorba însă de ordonanțe simple, și nu de ordonanțe de urgență. Legea de abilitare va stabili, în mod obligatoriu, domeniul și data până la care se pot emite ordonanțe, iar, dacă legea de abilitare o cere, ordonanțele se supun aprobării Parlamentului, potrivit procedurii legislative, până la împlinirea termenului de abilitare. Ordonanța de urgență nu este o varietate a ordonanței emise în temeiul unei legi

speciale de abilitare, ci reprezintă un act normativ adoptat de Guvern în temeiul unei prevederi constituționale care permite Guvernului, sub controlul strict al Parlamentului, să facă față unui caz excepțional (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 11 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 25 aprilie 2017, paragrafele 15-19). Cum în cauză este criticată o ordonanță de urgență, și nu o ordonanță simplă, rezultă că nu se poate vorbi despre necesitatea existenței unei legi de abilitare, așa încât critica formulată din această perspectivă este neîntemeiată.

22. În jurisprudența sa constantă, Curtea a statuat că dispozițiile constituționale cuprinse în art. 115 alin. (5) condiționează intrarea în vigoare a ordonanței de urgență de îndeplinirea cumulativă a două cerințe: depunerea sa spre dezbateră în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată și publicarea sa în Monitorul Oficial al României, Partea I. Constituția nu condiționează intrarea în vigoare a unei ordonanțe de urgență a Guvernului de existența unei legi de aprobare a respectivei ordonanțe, adoptată de Parlament. Dispozițiile constituționale sunt transpuse la nivel legal de art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit căruia „Ordonanțele de urgență ale Guvernului intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, sub condiția depunerii lor prealabile la Camera competentă să fie sesizată, dacă în cuprinsul lor nu este prevăzută o dată ulterioară”. Depunerea ordonanței de urgență spre dezbateră în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată, drept condiție necesară intrării în vigoare a actului normativ, nu reprezintă altceva decât o obligație ce incumbă emitentului, respectiv Guvernului, în calitate de legiuitor delegat (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014, paragrafele 34 și 35).

23. Curtea reține că proiectul de Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru a fost depus și înregistrat pentru dezbateră la Senat în data de 28 iunie 2013, fiind adoptat de Senat la data de 21 octombrie 2013. Ulterior, la data de 28 octombrie 2013, proiectul de lege a fost înregistrat la Camera Deputaților pentru dezbateră și adoptare, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013, și a intrat, așadar, în vigoare după depunerea sa la Camera competentă să fie sesizată spre dezbateră în procedură de urgență, potrivit art. 115 alin. (5) din Constituție.

24. În jurisprudența sa constantă, Curtea a reținut că delegarea legislativă, consacrată expres de Legea fundamentală, presupune o excepție de la principiul constituțional al separației puterilor în stat și o derogare de la prevederile art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”. Dispozițiile art. 115 din Constituție atribuie Guvernului, autoritate constitutivă a puterii executive, dreptul de a legifera alături de Parlament. Însă prevederile constituționale stabilesc cadrul și limitele exercitării

acestui drept, condiționând legitimitatea și deci constituționalitatea ordonanțelor Guvernului de îndeplinirea unor cerințe exprese, calificate în jurisprudența Curții Constituționale drept criterii de constituționalitate. Astfel, mandatul atribuit Guvernului, în temeiul art. 115 din Constituție, trebuie să fie dublat de un mandat legal — legea specială de abilitare, adoptată de Parlament —, în cazul ordonanțelor simple, sau izvorăște direct din Constituție — în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată —, în cazul ordonanțelor de urgență (a se vedea, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 690 din 12 decembrie 2023, paragrafele 17 și 18).

25. Prin urmare, criticile formulate din această perspectivă sunt neîntemeiate, întrucât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 a fost adoptată cu respectarea prevederilor art. 115 din Constituție, astfel că nu poate fi reținută încălcarea dispozițiilor constituționale invocate.

26. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 prin raportare la art. 16 din Constituție, referitor la principiul egalității în fața legii, Curtea a statuat, în mod constant, că acest principiu constituțional presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații distincte (a se vedea Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Or, aplicând aceste considerente de principiu la normele criticate, Curtea reține că atât obligația de plată a taxelor judiciare, cât și excepțiile stabilite de lege se aplică deopotrivă tuturor cetățenilor aflați în situații identice, precum și tuturor litigiilor de aceeași natură, neexistând discriminări sau privilegii contrare prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție. Plata taxelor judiciare de timbru fiind o condiție legală pentru începerea proceselor civile, obligația la plata anticipată a acestor taxe (în unele cazuri până la un termen ulterior, stabilit de instanța

judecătorească) este justificată, ca și sancțiunea anulării acțiunii sau cererii, în caz de neplată a acestora. De altfel, contribuția justițiabilului poate fi recuperată la cererea acestuia, în temeiul art. 453 din Codul de procedură civilă, de la partea care pierde. Așadar, regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Totodată, potrivit dispozițiilor art. 90 din Codul de procedură civilă, cel care nu este în stare să facă față cheltuielilor pe care le presupun declanșarea și susținerea unui proces civil, fără a primejdui propria sa întreținere sau a familiei sale, poate beneficia de asistență judiciară, în condițiile legii speciale privind ajutorul public judiciar (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 425 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 26 august 2014, paragrafele 24 și 25).

27. În prezenta cauză, nu poate fi reținută incidența prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (4) referitoare la jurisdicțiile speciale administrative care sunt facultative și gratuite, deoarece, potrivit jurisprudenței Curții, acestea reprezintă o activitate jurisdicțională realizată de un organ de jurisdicție ce funcționează în cadrul unei instituții a administrației publice sau al unor autorități administrative autonome, care se realizează conform procedurii imperative prevăzute într-o lege specială, procedură asemănătoare cu cea a instanțelor de judecată, desfășurată însă paralel și separat de aceasta. În consecință, dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (4) nu au legătură cu prevederile art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 202 din 9 aprilie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 13 august 2024, paragraful 16).

28. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor anterior menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Liviu Gheorghe Teodoriu în Dosarul nr. 4.828/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Ninel Cerbu în Dosarul nr. 21.303/233/2022 al Judecătorei Galați — Secția civilă și constată că excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și Judecătorei Galați — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 octombrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Gabriela-Lenuța Dimitriu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 583

din 6 noiembrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. (1) lit. f) și ale art. 457 alin. (1) din Codul de procedură penală

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuic	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Alina Opreșan	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. (1) lit. f) și ale art. 457 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Simon Mirel Aurelian în Dosarul nr. 7.039/236/2021 al Judecătorei Giurgiu — Secția penală și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.603D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale, respectiv la Decizia nr. 664 din 28 noiembrie 2023 și la Decizia nr. 692 din 28 octombrie 2021.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 17 noiembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 7.039/236/2021, **Judecătoria Giurgiu — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. (1) lit. f) și ale art. 457 alin. (1) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Simon Mirel Aurelian într-o cauză penală având ca obiect conducerea unui vehicul fără permis de conducere (art. 335 din Codul penal), aflată în calea de atac a revizuirii.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia apreciază că dispozițiile criticate sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate. Consideră că sintagma „ridicate în acea cauză”, din cuprinsul art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, este neconstituțională deoarece limitează posibilitatea altor persoane, care nu au invocat excepția de neconstituționalitate în propriul proces, să beneficieze de efectele deciziilor Curții Constituționale, ceea ce ar crea o inegalitate între justițiabili și ar goli de conținut caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții. Totodată, apreciază că sintagma „consecințele încălcării dispoziției constituționale continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate” este imprecisă și lipsită de claritate, lăsând o marjă prea largă de apreciere

judecătorului cu privire la existența și modalitatea remedierii încălcării constituționale. Astfel, există riscul unei aplicări neunitare și a unei imprevizibilități legislative, ceea ce contravine exigențelor de calitate a legii statuate de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

6. De asemenea, autorul excepției critică termenul de un an prevăzut pentru introducerea cererii de revizuire, considerând că impunerea acestuia este arbitrară și discriminatorie, deoarece poate împiedica valorificarea efectului direct și general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale. În opinia sa, limitarea temporală impusă de lege poate conduce la cazuri în care persoane aflate în aceeași situație juridică să fie tratate diferit, în funcție de momentul la care au aflat ori au putut introduce cererea de revizuire.

7. În fundamentarea criticilor sale, menționând jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și standardele de calitate a legii, autorul excepției subliniază că orice act normativ trebuie să îndeplinească cerințele de accesibilitate, claritate, precizie și previzibilitate, cu atât mai mult în privința unei reglementări care acordă dreptul autorităților publice de a interveni în viața intimă, familială și privată, precum și dreptul de a accesa corespondența persoanelor.

8. **Judecătoria Giurgiu — Secția penală**, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** consideră că, în realitate, autorul solicită completarea reglementării art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală și cu situația în care excepția respectivă nu a fost ridicată în acea cauză, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale. În subsidiar, apreciază că critica referitoare la sintagma „ridicate în acea cauză” este neîntemeiată. Amintește că soluția legislativă cuprinsă la art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală a fost introdusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară. Intervenția legislativă asupra normei juridice criticate a fost generată de necesitatea punerii în acord a acestei dispoziții cu Constituția României, astfel cum a fost interpretată prin Decizia Curții Constituționale nr. 126 din 3 martie 2016. Anterior Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2006, art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală avea următorul conținut: *„hotărârea s-a întemeiat pe o prevedere legală ce a fost declarată neconstituțională după ce hotărârea a devenit definitivă, în*

situația în care consecințele încalcării dispoziției constituționale continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate. Redactarea anterioară a textului avea un conținut care ar fi fost la adăpost de criticile formulate de către autorul excepției, permițând incidența cazului de revizuire indiferent de cum excepția de neconstituționalitate a fost sau nu invocată în cauza respectivă. Cu toate acestea, tocmai această formulare este cea care a determinat instanța de contencios constituțional să constate, prin intermediul Deciziei nr. 126 din 3 martie 2016, neconformitatea soluției legislative respective cu Legea fundamentală. Apreciază considerentele reținute la paragrafele 20-34 din Decizia Curții Constituționale nr. 126 din 3 martie 2016 ca fiind aplicabile *mutatis mutandis* în cauza de față, motiv pentru care susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

11. Referitor la critica potrivit căreia sintagma „consecințele încalcării dispoziției constituționale continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate” din cuprinsul art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală este capabilă să genereze imprevizibilitate și este neclară, opinia Guvernului este că aceasta este neîntemeiată întrucât se reglementează o situație în care judecătorul, în virtutea rolului și a competențelor pe care le are, interpretează și aplică legea având în vedere circumstanțele cauzei. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale. Așadar, apreciază că sintagma anterior menționată din cuprinsul art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală respectă exigențele de claritate, precizie și previzibilitate impuse de Legea fundamentală, permițând judecătorului să aplice aceste dispoziții în funcție de circumstanțele particulare ale cauzei.

12. În final, apreciază că reglementarea termenului de un an pentru formularea cererii de revizuire întemeiate pe cazul prevăzut de art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală respectă dispozițiile art. 16 din Legea fundamentală privind egalitatea în drepturi, întrucât persoanele în cauză nu se află în aceeași situație juridică cu cele care sunt îndreptățite să formuleze cerere de revizuire pentru celelalte cazuri prevăzute de art. 453 din Codul de procedură penală. În acest sens, precizează că principiul egalității nu înseamnă uniformitate, ci presupune ca în situații egale să existe un tratament egal, iar pentru situații diferite să existe un tratament diferit.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile constituționale, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 453 alin. (1) lit. f) și ale art. 457 alin. (1) din Codul de procedură penală. Prevederile art. 453 alin. (1) lit. f) au fost modificate prin dispozițiile art. II pct. 113 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală,

precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016. Dispozițiile de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 453 alin. (1) lit. f): „(1) *Revizuirea hotărârilor judecătorești definitive, cu privire la latura penală, poate fi cerută când: (...)*

f) hotărârea s-a întemeiat pe o prevedere legală care, după ce hotărârea a devenit definitivă, a fost declarată neconstituțională ca urmare a admiterii unei excepții de neconstituționalitate ridicate în acea cauză, în situația în care consecințele încalcării dispoziției constituționale continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.”;

— Art. 457 alin. (1): „(1) *Cererea de revizuire în favoarea condamnatului se poate face oricând, chiar după ce pedeapsa a fost executată sau considerată executată ori după moartea condamnatului, cu excepția cazului prevăzut la art. 453 alin. (1) lit. f), când cererea de revizuire poate fi formulată în termen de un an de la data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I.”*

16. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) referitoare la principiile generale ale statului român, în art. 15 alin. (1) care stabilește că cetățenii beneficiază de toate drepturile și libertățile consacrate de Constituție și de alte legi, având și obligațiile prevăzute de acestea, în art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, precum și la faptul că nimeni nu este mai presus de lege, în art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, în art. 23 alin. (12) privind faptul că nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii, în art. 142 referitor la structura Curții Constituționale, precum și în art. 147 referitor la deciziile Curții Constituționale.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia apreciază dispozițiile legale criticate ca fiind lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, apreciind că sintagma „ridicate în acea cauză” din cuprinsul art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală contravine principiului constituțional al egalității în fața legii, întrucât restrânge aplicabilitatea efectelor deciziilor Curții Constituționale exclusiv la persoanele care au invocat excepția de neconstituționalitate, golind astfel de conținut caracterul general obligatoriu al acestor decizii. Totodată, autorul susține că sintagma „consecințele încalcării dispoziției constituționale continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate” este imprecisă și lipsită de claritate, conferind instanței o marjă excesivă de apreciere, fapt ce poate genera practici judiciare neunitare și impredictibilitate legislativă, aspecte aflate în contradicție cu exigențele privind calitatea legii, consacrate de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

18. Cu privire la dispozițiile art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, Curtea constată că acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare, în acest sens fiind, cu titlu de exemplu, Decizia nr. 683 din 6 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 302 din 18 aprilie 2019, Decizia nr. 632 din 13 decembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 385 din 5 mai 2023, Decizia nr. 664 din

28 noiembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 30 mai 2024, sau Decizia nr. 311 din 18 iunie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 8 ianuarie 2025.

19. În motivarea soluțiilor sale de respingere, în considerentele deciziilor precitate, Curtea a reținut că activitatea desfășurată în ciclul ordinar al procesului penal — dacă a fost legală și temeinică — trebuie să se finalizeze cu pronunțarea unei hotărâri definitive, având autoritate de lucru judecat, în care faptele reținute exprimă adevărul, iar legea penală și cea civilă au fost aplicate corect. Însă practica a învederat și cazuri de hotărâri definitive care au soluționat cauzele penale cu grave erori de fapt și de drept. Legiuitorul a avut în vedere o asemenea ipoteză, rațiune pentru care a instituit căile de atac extraordinare ca mijloace procesuale penale de desființare a hotărârilor cu autoritate de lucru judecat care nu corespund legii și adevărului. Având în vedere că instituirea unor astfel de mijloace procesuale aduce atingere autorității de lucru judecat — așadar stabilității hotărârilor judecătorești definitive, care este menită a da încredere în activitatea justiției —, cazurile și condițiile de exercitare a căilor extraordinare de atac trebuie să fie strict reglementate de legiuitor, în vederea restabilirii ordinii de drept. În egală măsură, opțiunea legiuitorului în reglementarea căilor extraordinare de atac trebuie să se realizeze în limite constituționale (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 632 din 13 decembrie 2022, precitată, paragraful 20).

20. Totodată, Curtea a constatat că revizuirea este calea extraordinară de atac care permite instanței penale să revină asupra propriei hotărâri, revizuirea având caracterul unei căi de atac de fapt, prin care sunt constatate și înlăturate erorile de judecată intervenite în rezolvarea cauzelor penale. Cererea de revizuire se formulează împotriva unei hotărâri care a dobândit autoritate de lucru judecat în temeiul unor fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute de instanță la soluționarea cauzei, fiind descoperite ulterior, care fac dovada că hotărârea definitivă se întemeiază pe o eroare judiciară (a se vedea Decizia nr. 311 din 18 iunie 2024, precitată, paragraful 15).

21. În ceea ce privește obiectul căii de atac, Curtea a reținut că revizuirea poate fi exercitată, în cazurile limitativ prevăzute de dispozițiile art. 453 din Codul de procedură penală, numai împotriva hotărârilor judecătorești definitive pronunțate de instanțele penale, indiferent dacă acestea au rămas definitive la prima instanță (sentințe) sau la instanța de apel (decizii). Totodată, revizuirea privește numai hotărârile judecătorești definitive care conțin o rezolvare a fondului cauzei, deoarece prin revizuire se urmărește înlăturarea erorilor de fapt pe care le conțin hotărârile judecătorești, or asemenea erori pot fi întâlnite numai în hotărârile ce rezolvă fondul cauzei penale. Curtea a observat că sunt hotărâri prin care se rezolvă fondul cauzei acelea prin care instanța se pronunță asupra raportului juridic de drept penal substanțial și asupra raportului juridic procesual penal principal. Altfel spus, prin rezolvarea fondului cauzei, instanța penală rezolvă acțiunea penală și pronunță, după caz, condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitarea sau încetarea procesului penal (Decizia nr. 181 din 29 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 5 mai 2016, paragrafele 17 și 18).

22. Cu privire la efectele unei decizii a Curții Constituționale asupra unor cauze definitiv soluționate, legiuitorul a reglementat în dispozițiile art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură

penală un mecanism procedural prin intermediul căruia persoanele îndreptățite pot exercita o cale extraordinară de atac (revizuirea) pentru remedierea situației lor în procesele penale în care a fost invocată o excepție de neconstituționalitate admisă de Curte după pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive.

23. Prin Decizia nr. 126 din 3 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 11 martie 2016, Curtea a statuat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, care nu limitează cazul de revizuire la cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, este neconstituțională. În acest sens, prin decizia mai sus menționată, paragrafele 25 și 33, Curtea a reținut că, distinct de ipoteza cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării deciziei de admitere a excepției de neconstituționalitate (*cauze pendinte*) — în care decizia de admitere produce efecte *erga omnes*, întrucât ceea ce are relevanță în privința aplicării sale este faptul că raportul juridic guvernat de dispozițiile legii declarate neconstituțională nu este definitiv consolidat —, în privința cauzelor care nu se mai află pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării deciziei de admitere a Curții, fiind vorba despre un raport juridic epuizat, decizia de admitere va produce efecte juridice doar în condiții strict limitative. Pornind de la premisa că incidența deciziei instanței de contencios constituțional într-o atare cauză ar echivala cu atribuirea de efecte *ex tunc* actului jurisdicțional al Curții — cu încălcarea dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală — și ar nega, în mod nepermis, autoritatea de lucru judecat care este atașată hotărârilor judecătorești definitive, Curtea a reținut însă că declararea neconstituționalității unui text de lege ca urmare a invocării unei excepții de neconstituționalitate nu poate constitui doar un instrument de drept abstract, ci trebuie să profite autorilor acesteia, care au declanșat controlul de constituționalitate într-o cauză concretă.

24. Având în vedere importanța principiului autorității de lucru judecat, Curtea a constatat că, pentru a garanta atât stabilitatea raporturilor juridice, cât și o bună administrare a justiției, o decizie de constatare a neconstituționalității unei prevederi legale trebuie să profite, în formularea căii de atac a revizuirii, numai acelei categorii de justițiabili care a invocat excepția de neconstituționalitate în cauze soluționate definitiv până la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei prin care se constată neconstituționalitatea, precum și autorilor aceleiași excepții, invocate anterior publicării deciziei Curții, în alte cauze, soluționate definitiv, acest lucru impunându-se din nevoia de ordine și stabilitate juridică (în acest sens, a se vedea și Decizia nr. 664 din 28 noiembrie 2023, precitată, paragraful 17).

25. Totodată, prin Decizia nr. 633 din 12 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1020 din 29 noiembrie 2018, paragrafele 1014-1016, Curtea a statuat că raționamentul dezvoltat în Decizia nr. 126 din 3 martie 2016 rămâne pe deplin aplicabil în ipoteza exercitării căii extraordinare de atac a revizuirii atunci când aceasta privește orice decizie de admitere a unei excepții de neconstituționalitate referitoare la norme de procedură penală ori de drept material penal, dar care nu au ca efect dezincriminarea faptei sau micșorarea limitei maxime a pedepsei. Însă atunci când printr-o decizie a Curții Constituționale se constată neconstituționalitatea

totală sau parțială a unei norme de incriminare, decizia echivalează, în privința efectelor, cu o lege de dezincriminare.

26. De asemenea, prin Decizia nr. 651 din 25 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1083 din 20 decembrie 2018, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, care nu prevede și decizia Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme de incriminare ca un caz de înlăturare sau modificare a pedepsei/măsurii educative, este neconstituțională, respectiv că soluția legislativă cuprinsă în art. 4 din Codul penal, care nu asimilează efectele unei decizii a Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme de incriminare cu cele ale unei legi penale de dezincriminare, este neconstituțională.

27. În raport cu cele menționate, Curtea a reținut că există remedii procesuale efective prin care instanțele judecătorești să dea eficiență deciziilor Curții Constituționale care au ca efect dezincriminarea faptei. Așadar, Curtea a statuat că dispozițiile art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, inclusiv sintagma „în acea cauză” din cuprinsul textului de lege criticat, nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție invocate (în același sens este și Decizia nr. 683 din 6 noiembrie 2018, precitată).

28. Referitor la prevederile art. 457 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea s-a mai pronunțat asupra constituționalității acestor dispoziții, în sensul respingerii excepțiilor invocate, de exemplu, prin Decizia nr. 174 din 29 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 6 iulie 2018, Decizia nr. 463 din 25 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 913 din 7 octombrie 2020, și Decizia nr. 692 din 28 octombrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 2 din 3 ianuarie 2022.

29. Potrivit acestui text de lege, cererea de revizuire în favoarea condamnatului, formulată în temeiul art. 453 alin. (1)

lit. f) din Codul de procedură penală, se poate face în termen de un an de la data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I. În raport cu criticile de neconstituționalitate formulate de autor, Curtea a reținut, în acord cu jurisprudența sa, că preocuparea legiuitorului de a limita cazurile de revizuire și de a reglementa condiții stricte pentru exercitarea acesteia își găsește justificarea în caracterul extraordinar al căii de atac, în faptul că vizează hotărâri judecătorești definitive ce trebuie să se bucure de autoritate de lucru judecat (Decizia nr. 463 din 25 iunie 2020, precitată, paragraful 30).

30. De asemenea, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că formularea, în mod condiționat, a cererii de revizuire a hotărârilor judecătorești definitive, în cazul prevăzut la art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, cu respectarea unui termen de introducere a acesteia, are ca finalitate buna administrare a justiției, ocrotirea, pe de o parte, a garanțiilor procesuale ale părților, iar, pe de altă parte, a autorității de lucru judecat a hotărârilor definitive, a securității raporturilor juridice stabilite prin hotărâri definitive. În plus, instituirea unui termen pentru formularea cererii de revizuire, în cazul prevăzut la art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, este *in abstracto* o măsură rezonabilă pentru impunerea unei rigori și discipline procesuale, în vederea soluționării într-un termen rezonabil a procesului penal, și o garanție că această cale de atac nu va deveni o posibilitate a părților interesate de a înlătura oricând efectele pe care trebuie să le producă hotărârile judecătorești definitive (a se vedea Decizia nr. 463 din 25 iunie 2020, anterferită, paragraful 32).

31. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine modificarea jurisprudenței, atât soluția, cât și considerentele deciziilor anterior menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Simon Mirel Aurelian în Dosarul nr. 7.039/236/2021 al Judecătoriei Giurgiu — Secția penală și constată că dispozițiile art. 453 alin. (1) lit. f) și ale art. 457 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Giurgiu — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 noiembrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Alina Oprișan

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 659

din 25 noiembrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (8) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (8) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de către instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 3.917/62/2010/a3 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.892D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, pentru partea Societatea Rombra — S.R.L. din Brașov, MDP Insolvency S.P.R.L. din Brașov, în calitate de lichidator judiciar al acesteia, a depus note scrise prin care a învederat schimbarea sediului profesional al practicianului în insolvență și a solicitat respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, context în care a invocat și atașat extras din jurisprudența Curții Constituționale în materie.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, întrucât termenul de 5 zile de la data adunării creditorilor în care poate fi atacată hotărârea adunării creditorilor este un termen rezonabil, susceptibil de a fi cunoscut de către toți cei interesați să utilizeze această cale de atac — creditorii care au votat împotriva adunării generale a creditorilor sau creditorii care sunt îndreptățiți să participe la această ședință, dar care au lipsit motivat. Or, ambele categorii de creditori cunosc faptul că a avut loc adunarea creditorilor, cu deosebirea că unii cunosc în concret conținutul a ceea ce s-a votat, iar ceilalți, cu o minimă diligență, pot lua cunoștință de ceea ce s-a hotărât cu acel prilej și își pot exercita dreptul de contestare, termenul în discuție fiind unul obiectiv pentru ambele categorii de creditori. De asemenea, menționează că nu sunt incidente în cauză considerentele Deciziei nr. 308 din 12 mai 2016, utilizată de autoarea excepției de neconstituționalitate ca reper jurisprudențial.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 14 septembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 3.917/62/2010/a3, **Curtea de Apel Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (8) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de către instanța de judecată, din oficiu, într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2006.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile criticate încalcă dreptul de acces la justiție

și la un proces echitabil, întrucât stipulează că cererea prevăzută la art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 (cererea creditorilor care au votat împotriva luării unei hotărâri a adunării creditorilor, precum cererea creditorilor îndreptățiți să participe la procedura insolvenței, care au lipsit motivat de la ședința adunării creditorilor) va fi depusă la dosarul cauzei în termen de 5 zile de la data adunării creditorilor, fără a se face vreo distincție între cei care au participat la respectiva adunare a creditorilor și cei care nu au participat. Or, principiul accesului liber la justiție, potrivit Legii fundamentale, jurisprudenței instanței de contencios constituțional și celei a Curții Europene a Drepturilor Omului, între altele, implică adoptarea de către legiuitor a unor reguli de procedură clare, în care să se prescrie cu precizie condițiile și termenele în care justițiabilii își pot exercita drepturile lor procesuale, fiind necesar ca legea să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, aceasta trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului. În cazul dispozițiilor criticate, legiuitorul și-a respectat numai din punct de vedere formal competența constituțională de a legifera măsuri care să permită accesul la justiție în ceea ce privește contestarea hotărârii adunării creditorilor, stabilind posibilitatea desființării de către judecătorul-sindic pentru nelegalitate, la cererea creditorilor care au votat împotriva luării hotărârii respective și au făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal al adunării, precum și la cererea creditorilor îndreptățiți să participe la procedura insolvenței, care au lipsit motivat de la ședința adunării creditorilor, fără însă a preciza, în mod concret, o dată obiectivă, nesusceptibilă de arbitrar, care este data ținerii adunării, dată de la care curge termenul de 5 zile pentru depunerea contestației, aspect valabil și pentru creditorii ce votează prin corespondență, pentru care nu se asigură o informare efectivă în condițiile în care hotărârea nu se publică, ci se înregistrează la instanță. În contextul criticilor de neconstituționalitate, se menționează jurisprudența Curții Constituționale (Decizia nr. 1.137 din 4 decembrie 2007 și Decizia nr. 308 din 12 mai 2016) și cea a Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*, paragraful 66), în materia principiilor invocate în susținerea acestora.

7. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, notele scrise depuse, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (8) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care au următorul cuprins: „(8) *Cererea prevăzută la alin. (7) va fi depusă la dosarul cauzei în termen de 5 zile de la data adunării creditorilor și va fi soluționată în camera de consiliu, cu citarea celui care a introdus cererea, a administratorului judiciar sau, după caz, a lichidatorului și a creditorilor. (...)*” Dispozițiile art. 14 alin. (7) din aceeași lege, la care fac referire prevederile criticate, au următorul cuprins: „(7) *Hotărârea adunării creditorilor poate fi desființată de judecătorul-sindic pentru nelegalitate, la cererea creditorilor care au votat împotriva luării hotărârii respective și au făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal al adunării, precum și la cererea creditorilor îndreptățiți să participe la procedura insolvenței, care au lipsit motivat de la ședința adunării creditorilor.*”

11. Curtea observă că Legea nr. 85/2006 a fost abrogată prin art. 344 lit. a) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, iar prin art. 343 din Legea nr. 85/2014 se dispune faptul că procesele începute înainte de intrarea în vigoare a acestei legi rămân supuse legii aplicabile anterior acestei date. Având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale în redactarea criticată, mai sus redată.

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, astfel cum acestea sunt interpretate, în temeiul art. 20 alin. (1) din Constituție, și prin prisma exigențelor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, având în vedere motivarea excepției de neconstituționalitate, precum și Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Curtea reține și dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) în componenta privind calitatea legii.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, în raport cu critici și prevederi constituționale similare, sens în care sunt Decizia nr. 700 din 19 decembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 17 iulie 2025, și Decizia nr. 1.447 din 4 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 20 din 10 ianuarie 2011, prin care a fost respinsă excepția de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, în raport cu criticile formulate.

14. Curtea reține că dispozițiile criticate fac parte din capitolul II: *Participanții la procedura insolvenței*, secțiunea 3: *Adunarea creditorilor. Comitetul creditorilor*, art. 14 stabilind aspecte ce țin: de convocarea creditorilor și de ordinea de zi a ședinței; de votul celor prezenți fizic la ședință, de posibilitatea creditorilor de a fi reprezentați în adunare prin împuterniciți cu procură specială autentică sau, în cazul creditorilor bugetari și al celorlalte persoane juridice, cu delegație semnată de conducătorul unității ori de a putea vota și prin corespondență; de participarea reprezentanților salariaților debitorului; de deliberările și hotărârile adunării creditorilor și de includerea acestora într-un proces-verbal care va fi depus, prin grija administratorului judiciar sau a lichidatorului, la dosarul cauzei, într-un termen prevăzut de lege; de faptul că hotărârea adunării creditorilor poate fi desființată de către judecătorul-sindic pentru nelegalitate la cererea creditorilor care au votat împotriva luării hotărârii respective și au făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal al adunării, precum și la cererea creditorilor îndreptățiți să participe la procedura insolvenței, care au lipsit motivat de la ședința adunării creditorilor; și de faptul că cererea anterefărită poate fi depusă la dosarul cauzei în termen de 5 zile de la data adunării creditorilor.

15. Acest din urmă aspect este criticat de către autoarea excepției de neconstituționalitate din perspectiva unei pretinse încălcări a accesului liber la justiție pentru creditorii care nu

participă fizic la ședințele adunării creditorului sau votează prin corespondență, ca urmare a nerespectării principiului legalității, în componenta privind calitatea legii, nefiind stabilit un termen distinct pentru creditorii în discuție.

16. În ceea ce privește principiul legalității, în componenta privind calitatea legii, în jurisprudența sa, Curtea a stabilit că cerința de claritate a legii vizează caracterul neechivoc al obiectului reglementării, cea de precizie se referă la exactitatea soluției legislative alese și a limbajului folosit, în timp ce previzibilitatea legii privește scopul și consecințele pe care le antrenează, respectiv faptul că actul normativ trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat, iar accesibilitatea, din punct de vedere formal, are în vedere aducerea la cunoștința publică a actelor normative de rang infraconstituțional și intrarea în vigoare a acestora, care se realizează prin publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I (a se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015, paragrafele 16-20 și 26). Prin urmare, o lege îndeplinește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale numai dacă norma este enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita. Având în vedere principiul generalității legilor, atât în jurisprudența Curții Constituționale, cât și în cea a Curții Europene a Drepturilor Omului s-a reținut că poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, sulețe care nu trebuie să afecteze, însă, previzibilitatea legii (Decizia Curții Constituționale nr. 363 din 7 mai 2015, precitată, paragrafele 16-18, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, și Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la care se rețin, spre exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în *Cauza Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în *Cauza Wingrove împotriva Regatului Unit*, paragraful 40, Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în *Cauza Rotaru împotriva României*, paragraful 55, Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în *Cauza Leempoel & S.A. ED. Ciné Revue împotriva Belgiei*, paragraful 59).

17. De asemenea, potrivit art. 21 din Constituție, orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime, iar accesul liber la justiție presupune accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește actul de justiție (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Acest principiu semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate, iar nu faptul că acest acces nu poate fi supus niciunei condiționări, competența de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești revenindu-i legiuitorului, fiind o aplicare a dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (2) (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 313 din 11 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1056 din 4 noiembrie 2021, paragraful 14). Cu alte cuvinte, dreptul constituțional privind accesul liber la justiție nu are loc *de plano* la toate mijloacele procedurale și la toate căile de atac, ci se realizează în anumite condiții circumscrise de legiuitor, astfel că pentru situațiile deosebite sunt stabilite și reguli diferite, însă acestea trebuie să respecte egalitatea de tratament juridic a părților. Totodată, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că o caracteristică a dreptului de acces liber la justiție este că acesta nu este un drept absolut și că el poate

fi supus unor restricții legitime, cum ar fi termenele legale de prescripție, important fiind ca aceste restrângeri să nu aducă atingere substanței dreptului, să urmărească un scop legitim și să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit (Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit*, paragraful 57, Hotărârea din 21 februarie 1975, pronunțată în Cauza *Golder împotriva Regatului Unit*, paragraful 39, sau Hotărârea din 10 mai 2001, pronunțată în Cauza *Z. și alții împotriva Regatului Unit*, paragraful 93).

18. Or, aplicând considerentele de principiu mai sus enunțate atât cu privire la criteriile de calitate a legii, cât și cu privire la accesul liber la justiție, la normele criticate, prin Decizia nr. 700 din 19 decembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 17 iulie 2025, paragraful 16, Curtea a constatat că prevederile art. 14 alin. (8) din Legea nr. 85/2006 sunt în acord cu dispozițiile și principiile constituționale antereferite, întrucât acestea se coroborează cu concepția normativă a art. 14 din Legea nr. 85/2006 și, cu precădere, cu cele cuprinse în alin. (7), care le preced, fiind intrinsec legate în arhitectura articolului respectiv. Astfel, prevederile art. 14 alin. (7) și (8) din Legea nr. 85/2006 stabilesc în mod clar și neechivoc faptul că hotărârea adunării creditorilor poate fi desființată de judecătorul-sindic pentru nelegalitate, la cererea creditorilor care au votat împotriva luării hotărârii respective și au făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal al adunării, precum și la cererea creditorilor îndreptățiți să participe la procedura insolvenței, care au lipsit motivat de la ședința adunării creditorilor și care pot depune cererea respectivă la dosarul cauzei în termen de 5 zile de la data adunării creditorilor, fără a face vreo distincție între aceștia.

19. De altfel, prin Decizia nr. 1.447 din 4 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 20 din 10 ianuarie 2011, Curtea a reținut că dispozițiile art. 14 alin. (8) teza întâi din Legea nr. 85/2006 nu fac altceva decât să răspundă caracterului specific al procedurii insolvenței, care presupune aplicarea principiului celerității în vederea reîntregirii activului debitorului și satisfacerii creanțelor creditorilor, având în vedere că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are competența exclusivă de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea reglementării unor situații deosebite, iar instituirea unor proceduri speciale, ținând cont de specificul procedurii insolvenței, nu poate fi privită ca aducând atingere accesului liber la justiție, dreptului la apărare sau dreptului la un proces echitabil (a se vedea și Decizia nr. 1.137 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008).

20. Astfel, termenul de 5 zile, de la data adunării creditorilor, în care poate fi depusă cererea de desființare a hotărârii adunării

creditorilor se circumscrie considerentelor antereferite, fiind tocmai o aplicare a principiului egalității prevăzut de art. 16 din Constituție, acest termen fiind aplicabil tuturor celor cu drept de a contesta hotărârea adunării creditorilor. În acest context, este de precizat faptul că, potrivit art. 13 din Legea nr. 85/2006, adunarea creditorilor va fi convocată și prezidată de administratorul judiciar sau, după caz, de lichidator, dacă legea sau judecătorul-sindic nu dispune altfel; creditorii cunoscuți vor fi convocați de administratorul judiciar sau de lichidator în cazurile prevăzute expres de lege și ori de câte ori este necesar; adunarea creditorilor va putea fi convocată și de comitetul creditorilor sau la cererea creditorilor deținând creanțe în valoare de cel puțin 30% din valoarea totală a acestora. Convocarea creditorilor va trebui să cuprindă și ordinea de zi a ședinței, astfel cum dispune art. 14 alin. (1) din aceeași lege. Așadar, data desfășurării adunării creditorilor, precum și ordinea de zi sunt anunțate, textul criticat indicând și termenul în care se poate recurge la calea de atac și la exercitarea dreptului de contestare și, prin urmare, situația este diferită de cea reținută în considerentele Deciziei nr. 308 din 12 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 585 din 2 august 2016, menționată de autoarea excepției de neconstituționalitate ca reper jurisprudențial.

21. Prin urmare, Curtea nu poate reține pretinsa încălcare a accesului liber la justiție și a dreptului la un proces echitabil, mai ales că, potrivit art. 14 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, deliberările și hotărârile adunării creditorilor sunt cuprinse într-un proces-verbal, care este depus, prin grija administratorului judiciar/lichidatorului, la dosarul cauzei, în termen de 2 zile lucrătoare de la data adunării creditorilor, context în care creditorii interesați pot lua cunoștință de conținutul acestuia, iar cererea de anulare a hotărârii adunării creditorilor, potrivit art. 14 alin. (8) teza a doua și următoarele din Legea nr. 85/2006, este soluționată în camera de consiliu, cu citarea celui care a introdus cererea, a administratorului judiciar sau, după caz, a lichidatorului și a creditorilor (a se vedea și Decizia nr. 700 din 19 decembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 17 iulie 2025, paragraful 18).

22. Distinct de acestea, Curtea observă că prin critica de neconstituționalitate se tinde și la completarea textului criticat, în sensul dorit de autoarea excepției, aspect ce nu intră în competența instanței de contencios constituțional, care, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului de constituționalitate, în condițiile în care Parlamentul este, potrivit art. 61 alin. (1) din Constituție, unica autoritate legiuitoare a țării (a se vedea, spre exemplu, în sens similar, Decizia nr. 502 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 22 decembrie 2014).

23. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 3.917/62/2010/a3 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 14 alin. (8) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 noiembrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea titlului VIII „Accize și alte taxe speciale” din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Titlul VIII „Accize și alte taxe speciale” din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 13 ianuarie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La punctul 1, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În sensul art. 336 pct. 17 din Codul fiscal, operatorul economic este persoana fizică sau juridică care desfășoară în mod independent și indiferent de loc activități economice cu produse care intră sub incidența acestui capitol, oricare ar fi scopul sau rezultatul acestor activități.”

2. La punctul 8, alineatele (23), (30), (31), (34) și (35) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(23) Nivelul garanției se analizează anual sau ori de câte ori este necesar de către direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central sau de autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare, după caz, în vederea actualizării în funcție de schimbările intervenite în volumul afacerii, în activitatea antrepozitarului autorizat/destinatarului înregistrat/expeditorului înregistrat/importatorului autorizat sau în nivelul accizelor datorate.

.....
(30) În vederea actualizării nivelului garanției, antrepozitarul autorizat/destinatarul înregistrat/expeditorul înregistrat/importatorul autorizat trebuie să depună anual, până la data de 15 ianuarie inclusiv a anului următor, la direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central sau la autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare, după caz, o declarație privind informațiile necesare analizei potrivit prevederilor alin. (23)-(29).

(31) Cuantumul garanției stabilite prin actualizare se comunică antrepozitarului autorizat/destinatarului înregistrat/expeditorului înregistrat/importatorului autorizat prin decizie emisă de Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal sau de autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare, după caz, care va face parte integrantă din autorizația de antrepozit fiscal/destinatar înregistrat/expeditor înregistrat/importator autorizat. O copie a deciziei se transmite autorității fiscale teritoriale. Termenul de constituire a garanției astfel stabilite va fi de cel mult 30 de zile lucrătoare de la data comunicării deciziei.

.....
(34) În situația în care se constată că antrepozitarul autorizat, destinatarul înregistrat, expeditorul înregistrat, importatorul autorizat sau reprezentantul fiscal:

a) înregistrează întârzieri de la plata accizelor peste termenul prevăzut la art. 433 din Codul fiscal, autoritatea fiscală teritorială dispune executarea garanției și comunică acest fapt direcției de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul

Agentției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central sau autorității vamale teritoriale competente pentru autorizare, după caz, în termen de cel mult două zile lucrătoare de la data executării garanției;

b) înregistrează întârzieri de la plata altor obligații fiscale de natura celor administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, în sensul art. 157 din Codul de procedură fiscală, cu mai mult de 30 de zile față de termenul legal de plată, autoritatea fiscală teritorială dispune executarea garanției și comunică acest fapt direcției de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central sau autorității vamale teritoriale competente pentru autorizare, după caz, în termen de cel mult două zile lucrătoare de la data executării garanției.

(35) Garanțiile constituite de antrepozitarii autorizați se depun la autoritatea fiscală teritorială în termen de 30 de zile lucrătoare de la data când devine valabilă autorizația. Pentru diferențele rezultate din actualizarea sau executarea garanției constituite, antrepozitarii autorizați, destinarii înregistrați, expeditorii înregistrați, importatorii autorizați și reprezentanții fiscali sunt obligați ca, în termen de 30 de zile lucrătoare de la data actualizării sau executării garanției, după caz, să transmită autorității fiscale teritoriale documentul prin care se face dovada constituirii/reîntregirii garanției potrivit dispozițiilor art. 348 alin. (1) din Codul fiscal. În termen de 5 zile lucrătoare de la primirea acestui document, autoritatea fiscală teritorială transmite la direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central sau la autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare, după caz, o copie a documentului care atestă constituirea/reîntregirea garanției.”

3. La punctul 8 alineatul (39), partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„(39) În cazul antrepozitarului autorizat, destinatarului înregistrat, expeditorului înregistrat și importatorului autorizat, Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal sau, după caz, autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare aprobă reducerea garanției, la cerere, după cum urmează:”

4. La punctul 8, alineatul (40) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(40) Nivelul de reducere a garanției stabilit potrivit prevederilor alin. (39) rămâne în vigoare până la o decizie ulterioară a Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal sau, după caz, a autorității vamale teritoriale competente pentru autorizare, chiar dacă în acest interval de timp a intervenit actualizarea garanției.”

5. La punctul 14, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Operatorul economic aflat în una dintre situațiile prevăzute la alin. (2) este obligat ca înainte de producția, vânzarea sau utilizarea produselor să adreseze o solicitare către direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din

cadru Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central sau la autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare, după caz, pentru încadrarea produselor respective din punctul de vedere al nivelului accizelor. Solicitarea este însoțită obligatoriu de încadrarea tarifară a produsului efectuată de autoritatea vamală centrală, precum și de avizul unui institut ori al unei societăți prevăzute la pct. 25 alin. (1), referitor la asimilarea produsului respectiv cu un produs energetic echivalent pentru care este stabilit un nivel al accizelor. Asimilarea unui produs cu un produs energetic echivalent pentru care este stabilit un nivel al accizelor produce efecte numai în ceea ce privește nivelul accizelor aplicabil pentru respectivul produs și nu are consecințe în ceea ce privește aplicarea secțiunilor a 9-a «Regimul de antrepozitare» și a 16-a «Deplasarea și primirea produselor accizabile aflate în regim suspensiv de accize».

6. La punctul 14 alineatul (4), partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Pe lângă documentele prevăzute la alin. (3), operatorul economic, altul decât antrepozitarul autorizat, va depune la direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central sau la autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare, după caz, și următoarele documente:”.

7. La punctul 15, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (4¹), cu următorul cuprins:

„(4¹) În sensul art. 356 alin. (4) din Codul fiscal, consumul de gaz natural utilizat pentru menținerea capacității de a transporta și de a distribui gaz natural, care depășește limitele aprobate de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei pentru fiecare operator economic sau, în lipsa acestora, normele proprii de consum tehnologic stabilite de operatorul economic, este considerat consum propriu pentru care se aplică prevederile alin. (4).”

8. După secțiunea a 7-a se introduce o nouă secțiune, secțiunea a 7¹-a, alcătuită din punctele 17¹ și 17², cu următorul cuprins:

„SECȚIUNEA a 7¹-a

Autorizarea operatorilor economici care desfășoară activități cu produse accizabile în regim suspensiv de accize

17¹. (1) Potrivit art. 359 din Codul fiscal, antrepozitul fiscal poate funcționa doar în baza unei autorizații valabile emise de Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal sau de autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare, după caz.

(2) Emiterea autorizației pentru destinatarul înregistrat prevăzut la art. 370 alin. (1) din Codul fiscal, a autorizației pentru expeditorul înregistrat prevăzut la art. 378 din Codul fiscal, precum și a autorizației pentru importatorul autorizat prevăzut la art. 386 alin. (1) din Codul fiscal intră în competența Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal.

(3) Emiterea autorizației pentru destinatarul înregistrat care primește doar ocazional produse accizabile prevăzut la art. 371 alin. (2) din Codul fiscal intră în competența Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal.

(4) Pentru a obține o autorizație de antrepozit fiscal, destinatar înregistrat, expeditor înregistrat sau importator autorizat, solicitantul trebuie să depună o cerere la autoritatea vamală teritorială.

17². (1) Autoritatea fiscală centrală, prin direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central sau autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare, după caz, poate să solicite antrepozitarului autorizat propus orice informație și documente pe care le consideră necesare cu privire la:

a) amplasarea și natura antrepozitului fiscal propus;

b) tipurile, caracteristicile fizico-chimice și cantitățile de produse accizabile ce urmează a fi produse și/sau depozitate în antrepozitul fiscal propus;

c) capacitatea antrepozitarului autorizat propus de a asigura garanția.

(2) În toate situațiile în care autorizarea/reautorizarea operatorilor economici intră în competența Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal, certificatul de atestare fiscală se obține de autoritatea vamală teritorială și de autoritatea fiscală centrală — direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central, direct de la organul fiscal competent din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(3) În toate situațiile în care autorizarea/reautorizarea operatorilor economici intră în competența Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal, datele cu privire la cazierul fiscal se obțin de autoritatea vamală teritorială în conformitate cu art. 9 alin. (10) și (11) din Ordonanța Guvernului nr. 39/2015 privind cazierul fiscal, aprobată cu modificări prin Legea nr. 327/2015, cu modificările și completările ulterioare, și de către autoritatea fiscală centrală — direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central, prin accesul direct la baza de date privind cazierul fiscal național, gestionat de Agenția Națională de Administrare Fiscală.

(4) În toate situațiile în care autorizarea/reautorizarea operatorilor economici intră în competența autorității vamale teritoriale prevăzute la art. 359 alin. (4) din Codul fiscal, certificatul de atestare fiscală și datele cu privire la cazierul fiscal se obțin în conformitate cu art. 9 alin. (10) și (11) din Ordonanța Guvernului nr. 39/2015, aprobată cu modificări prin Legea nr. 327/2015, cu modificările și completările ulterioare, de autoritatea vamală teritorială și de autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare.”

9. La punctul 22 alineatul (2), litera h) se modifică și va avea următorul cuprins:

„h) deținerea autorizației de mediu/autorizației integrate de mediu, pentru fiecare locație autorizată, eliberată potrivit legislației în domeniu;”.

10. La punctul 23, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Autoritatea vamală teritorială verifică documentele anexate cererii depuse de operatorii economici care intră în competența de autorizare a Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal și, în situația în care documentația este completă, solicită, în termen de 3 zile de la data finalizării verificării documentației, Direcției generale antifraudă fiscală din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală efectuarea de verificări și întocmirea unui proces-verbal din care să rezulte dacă solicitantul îndeplinește condițiile de autorizare, precum și dacă are capacitatea de a respecta obligațiile pentru a fi autorizat în calitate de antrepozitar, care trebuie întocmit în 30 de zile de la data înregistrării cererii transmise de autoritatea vamală teritorială.”

11. La punctul 23, după alineatul (5) se introduc două noi alineate, alin. (6) și (7), cu următorul cuprins:

„(6) Autoritatea vamală teritorială verifică documentele anexate cererii depuse de operatorii economici care intră în competența de autorizare a autorității vamale teritoriale prevăzute la art. 359 alin. (4) din Codul fiscal și, în situația în care documentația este completă, efectuează verificări și întocmește un proces-verbal din care să rezulte dacă solicitantul îndeplinește condițiile de autorizare, precum și dacă are capacitatea de a respecta obligațiile pentru a fi autorizat în calitate de antrepozitar, care trebuie întocmit în 30 de zile de la data înregistrării cererii.

(7) Autoritatea vamală teritorială verifică documentele anexate cererii de autorizare și, în situația în care documentația este incompletă, solicită operatorului economic să furnizeze informațiile și/sau documentele relevante într-un termen care nu

depășește 10 zile. În situația în care solicitantul nu răspunde în termenul stabilit sau nu transmite toate informațiile/documentele solicitate, în cel mult 30 de zile de la data depunerii cererii, autoritatea vamală teritorială transmite prin e-mail, în format electronic, asigurând autenticitatea și integritatea datelor prin utilizarea semnăturii electronice, documentația însoțită de un referat în care vor fi enumerate documentele neprezentate de operatorul economic, precum și propunerea de respingere a cererii de autorizare, către direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central sau la autoritatea vamală teritorială pentru autorizare, după caz.”

12. Punctul 29 se modifică și va avea următorul cuprins:

„29. (1) În aplicarea prevederilor art. 363 alin. (1) din Codul fiscal, autoritatea vamală teritorială verifică documentele anexate cererii depuse de solicitant și, în situația în care documentația este completă, solicită, în termen de 3 zile de la data finalizării verificării documentației, Direcției generale antifraudă fiscală din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală efectuarea de verificări.

(2) În termen de cel mult 3 zile lucrătoare de la transmiterea solicitării de efectuare a verificărilor către Direcția generală antifraudă fiscală, autoritatea vamală teritorială transmite prin e-mail, în format electronic, asigurând autenticitatea și integritatea datelor prin utilizarea semnăturii electronice, documentația completă, însoțită de certificatul de atestare fiscală, cazierul fiscal și solicitarea întocmită către Direcția generală antifraudă fiscală, direcției de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central, însoțită de un referat din care să rezulte cu claritate faptul că documentația depusă de solicitant este completă și în termenul de valabilitate. În referat vor fi enumerate toate documentele depuse la dosar, cu mențiunea că cererea de autorizare poate fi introdusă pe ordinea de zi a Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal.

(3) În termen de 30 de zile de la primirea solicitării de la autoritatea vamală teritorială, Direcția generală antifraudă fiscală va transmite direcției de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central procesul-verbal de control din care să rezulte punctual verificarea condițiilor de autorizare, capacitatea de a respecta obligațiile pentru a fi autorizat în calitate de antrepozitar și criteriile de risc prevăzute la art. 367 alin. (1³) din Codul fiscal identificate în cursul verificărilor. În situația în care din conținutul procesului-verbal nu rezultă că au fost verificate toate condițiile de autorizare și capacitatea de a respecta obligațiile pentru a fi autorizat sau dacă nu au fost atinse toate obiectivele controlului, direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central poate solicita reverificarea operatorului economic de către Direcția generală antifraudă fiscală sau o altă structură de control din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală sau Autorității Vamale Române.

(4) În termen de 15 zile lucrătoare de la depunerea documentației complete, autoritatea vamală teritorială întocmește un referat care să cuprindă fie propunerea de aprobare, fie propunerea de respingere a cererii de autorizare, după caz, precum și aspectele avute în vedere la fundamentarea acestei propuneri, în cazul antrepozitelor fiscale pentru producția exclusivă de vinuri realizată de către contribuabili, alții decât contribuabilii mari și mijlocii stabiliți conform reglementărilor în vigoare, micile distilerii prevăzute la art. 353 din Codul fiscal, precum și micii producători independenți de bere prevăzuți la art. 349 din Codul fiscal. În situația în care autoritatea vamală teritorială diferă de autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare, referatul se

înaintează împreună cu documentația completă către autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare.”

13. La punctul 30, alineatele (1), (7), (10) și (26) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) În aplicarea prevederilor art. 364 alin. (1) lit. a) și b) din Codul fiscal, locul care urmează să fie autorizat ca antrepozit fiscal trebuie să fie strict delimitat, respectiv trebuie să fie împrejmuit și să aibă acces propriu direct, iar activitatea care se desfășoară în acest loc trebuie să fie independentă de alte activități desfășurate de persoana care solicită autorizarea și care nu au legătură cu producția sau depozitarea de produse accizabile.

(7) Autoritatea vamală teritorială transmite o copie a documentului prevăzut la alin. (4), precum și a oricăror altor documente anexate de către antrepozitarul autorizat direcției de specialitate care asigură secretariatul comisiei sau, după caz, către autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare în situația în care autoritatea vamală teritorială diferă de autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare.

(10) Până pe data de 31 iulie, respectiv 31 ianuarie a fiecărui an, inclusiv, autoritățile vamale teritoriale verifică și transmit către direcția care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central o situație privind îndeplinirea condiției prevăzute la alin. (8) de către antrepozitarii autorizați pentru depozitarea produselor accizabile, precum și propuneri după caz.

(26) Locurile destinate producției sau depozitării de produse energetice trebuie să fie dotate cu mijloace de măsurare a debitului volumic sau masic. Totodată, locurile destinate producției sau depozitării de produse energetice trebuie să fie dotate cu un sistem de supraveghere prin camere video a căilor de acces ale antrepozitului fiscal. Stocarea imaginilor înregistrate se face pe o durată de minimum 30 de zile. Sistemul de supraveghere trebuie să funcționeze permanent, inclusiv în perioadele de nefuncționare a antrepozitului, chiar și în condițiile întreruperii alimentării cu energie electrică de la rețeaua de distribuție.”

14. La punctul 31, alineatele (2) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Pentru obținerea autorizației, instituțiile care gestionează rezerva de stat și rezerva de mobilizare depun o cerere la Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 10 la prezentele norme metodologice.

(4) Pentru obținerea autorizației, operatorii economici care constituie și mențin stocurile de urgență depun la Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal o cerere potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 10 la prezentele norme metodologice. Cererea este însoțită de documentul transmis operatorului economic de către Ministerul Economiei, din care rezultă produsele energetice și cantitățile de produse energetice care reprezintă stocurile de urgență pe care acesta are obligația să le constituie și să le mențină.”

15. La punctul 32, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În aplicarea prevederilor art. 365 alin. (1) din Codul fiscal, după analizarea referatelor întocmite de autoritățile vamale teritoriale, a documentațiilor depuse de solicitant și a procesului-verbal din care rezultă îndeplinirea/neîndeplinirea condițiilor de autorizare, precum și a capacității de a respecta obligațiile pentru a fi autorizat în calitate de antrepozitar întocmit de Direcția generală antifraudă fiscală, Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal aprobă sau respinge cererea de

autorizare a antrepozitarului autorizat propus. Autorizația pentru un antrepozit fiscal are ca dată de începere a valabilității data de 1 a lunii următoare celei în care a fost aprobată cererea de autorizare.”

16. La punctul 32, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) În aplicarea prevederilor art. 365 alin. (1) din Codul fiscal, după analizarea referatelor întocmite de autoritățile vamale teritoriale și a documentațiilor depuse de solicitant autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare aprobă sau respinge cererea de autorizare a antrepozitarului autorizat propus. Autorizația pentru un antrepozit fiscal are ca dată de începere a valabilității data de 1 a lunii următoare celei în care a fost aprobată cererea de autorizare.”

17. La punctul 33, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În aplicarea prevederilor art. 365 alin. (5) din Codul fiscal, antrepozitarii autorizați pot solicita Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal sau, după caz, autorității vamale teritoriale competente pentru autorizare modificarea autorizației atunci când constată erori în redactarea autorizației de antrepozit fiscal. În alte situații cum ar fi introducerea unui nou produs accizabil în nomenclatorul de fabricație sau înscrierea de noi materii prime accizabile în autorizația de antrepozit fiscal, solicitările se depun la autoritatea vamală teritorială, care, după ce le analizează, le transmite, împreună cu propunerea de soluționare, către Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal sau, după caz, autorității vamale teritoriale competente pentru autorizare. Prevederile pct. 23 alin. (5)-(7) și pct. 29 se aplică în mod corespunzător.”

18. La punctul 34, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În baza documentului care atestă că anunțul referitor la pierdere a fost înaintat spre publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal sau, după caz, autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare eliberează la cerere un duplicat al acesteia.”

19. La punctul 35, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În termen de 30 de zile de la depunerea cererilor potrivit prevederilor alin. (1) și (2), autoritatea vamală teritorială transmite prin e-mail, în format electronic, asigurând autenticitatea și integritatea datelor prin utilizarea semnăturii electronice, documentațiile complete către direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central sau, după caz, autorității vamale teritoriale competente pentru autorizare, în situația în care autoritatea vamală teritorială diferă de autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare, însoțite de un referat din care să rezulte cu claritate faptul că documentația depusă de solicitant este completă și în termenul de valabilitate. Documentația va fi însoțită de un referat în care vor fi enumerate toate documentele depuse la dosar, cu mențiunea că cererea de autorizare poate fi introdusă pe ordinea de zi a Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal. Prevederile pct. 23 alin. (5)-(7) și pct. 29 se aplică în mod corespunzător.”

20. La punctul 35 alineatul (5), partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal sau, după caz, autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare poate solicita antrepozitarului autorizat orice informație și documente pe care le consideră necesare cu privire la:”

21. La punctul 36, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Modificarea autorizațiilor de antrepozitar autorizat ca urmare a schimbării sediului social, a denumirii sau a formei de

organizare este valabilă de la data aprobării de către Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal sau, după caz, autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare.”

22. La punctul 37, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În aplicarea prevederilor art. 367 alin. (1) din Codul fiscal, Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal sau, după caz, autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare stabilește în sarcina antrepozitarilor autorizați o garanție care să acopere riscul neplății accizelor pentru produsele accizabile produse și/sau depozitate în fiecare antrepozit fiscal, precum și riscul neplății accizelor pentru produsele accizabile deplasate în regim suspensiv de accize, în cazul circulației intracomunitare.”

23. La punctul 39, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În aplicarea prevederilor art. 367 alin. (1) lit. j) din Codul fiscal, antrepozitarul autorizat care intenționează să aducă modificări asupra datelor inițiale în baza cărora a fost emisă autorizația de antrepozitar are obligația să anunțe la autoritatea vamală teritorială intenția sa de modificare cu cel puțin 5 zile înainte de producerea acesteia. Această obligație se referă inclusiv la menționarea oricărui produs accizabil ce urmează a fi obținut în baza unei documentații diferite față de cea care a stat la baza emiterii autorizației. Atunci când intenția de modificare atrage modificarea autorizației, autoritatea vamală teritorială comunică această intenție direcției de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central sau autorității vamale teritoriale competente pentru autorizare, în situația în care autoritatea vamală teritorială diferă de autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare. În cazul modificărilor care se înregistrează la oficiul registrului comerțului, antrepozitarul autorizat are obligația de a informa direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central sau autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare, după caz, cu privire la realizarea efectivă a modificării, în termen de 15 zile de la data efectuării modificării. Prevederile pct. 23 alin. (5)-(7) și pct. 29 se aplică în mod corespunzător.”

24. La punctul 39, după alineatul (3) se introduc două noi alineate, alin. (3¹) și (3²), cu următorul cuprins:

„(3¹) În aplicarea prevederilor art. 367 alin. (1) lit. h) din Codul fiscal, antrepozitarul autorizat are obligația să asigure în mod gratuit o încăpere în incinta antrepozitului, la cererea autorității competente, iar pentru asigurarea integrității evidențelor, antrepozitarul autorizat trebuie să instaleze și să mențină încăuțieri.

(3²) În aplicarea prevederilor art. 367 alin. (1) lit. m) din Codul fiscal, antrepozitarul autorizat are obligația să dețină dovada autorizării privind securitatea la incendiu pentru fiecare locație autorizată.”

25. La punctul 40, alineatele (1)-(5), (10), (11) și (13) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) În aplicarea prevederilor art. 369 din Codul fiscal, în baza actelor de control emise de organele de specialitate prin care sunt consemnate încălcări ale prevederilor legale în domeniul accizelor, Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal sau, după caz, autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare dispune suspendarea, cu excepția cazului prevăzut la art. 433 din Codul fiscal, revocarea sau anularea autorizațiilor de antrepozit fiscal, după caz.

(2) Actele de control prevăzute la alin. (1), încheiate de către alte autorități decât autoritatea vamală teritorială sau Direcția generală antifraudă fiscală, după caz, temeinic justificate, în care sunt consemnate faptele care generează consecințe fiscale, se comunică direcției de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de

Administrare Fiscală — aparat central, urmând ca acestea să fie înaintate Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal, în vederea analizării și dispunerii măsurilor ce se impun, sau, după caz, autorității vamale teritoriale competente pentru autorizare, în vederea analizării măsurilor ce se impun. Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal sau, după caz, autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare analizează actele de control și, dacă situația o impune, emite decizia de anulare, revocare sau suspendare a autorizației de antrepozit fiscal. În situația actelor de control încheiate de autoritatea vamală teritorială sau Direcția generală antifraudă fiscală, după caz, temeinic justificate, în care sunt consemnate faptele care generează consecințe fiscale, acestea se comunică direcției de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central, urmând ca acestea să fie înaintate Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal, în vederea analizării și dispunerii măsurilor ce se impun, sau, după caz, autorității vamale teritoriale competente pentru autorizare, în termen de două zile lucrătoare de la finalizare, cu propunerea de anulare, revocare sau de suspendare a autorizației de antrepozit fiscal.

(3) Decizia Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal sau, după caz, a autorității vamale teritoriale competente pentru autorizare se aduce la cunoștința antrepozitarului autorizat sancționat. Totodată, această decizie se aduce la cunoștința autorității vamale teritoriale, care, în 48 de ore de la data la care decizia produce efecte, procedează la verificarea stocurilor de produse deținute de operatorul economic la acea dată.

(4) Nu se impune transmiterea unei propuneri de revocare sau de suspendare a autorizației de antrepozit fiscal către Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal sau, după caz, autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare, atunci când deficiențele constatate nu generează consecințe fiscale și organul de control constată remedierea acestora în termen de 10 zile lucrătoare de la data comunicării actului de control.

(5) Cu excepția cazului prevăzut la art. 433 din Codul fiscal, Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal sau, după caz, autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare dispune încetarea suspendării autorizației de antrepozit fiscal, în baza referatului emis în acest sens de aceeași autoritate care a efectuat controlul cu privire la înlăturarea deficiențelor.

(10) În cazul revocării autorizației, o nouă autorizație poate fi emisă de Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal sau, după caz, de autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare, numai după o perioadă de cel puțin 180 de zile de la data revocării, respectiv de la data la care decizia de revocare a autorizației de antrepozit fiscal produce efecte potrivit dispozițiilor art. 369 alin. (6) din Codul fiscal. În situația în care antrepozitarul autorizat contestă decizia de revocare la autoritatea competentă prevăzută la art. 336 pct. 4 lit. b) din Codul fiscal sau la instanța de judecată, la calculul termenului de 180 de zile se au în vedere perioadele în care decizia de revocare a produs efecte.

(11) Cererea de renunțare la un antrepozit fiscal, în care se menționează motivele avute în vedere, se depune la autoritatea vamală teritorială. Această autoritate are obligația de a verifica dacă la data depunerii cererii antrepozitarul autorizat deține stocuri de produse accizabile și dacă au fost respectate prevederile legale în domeniul accizelor. După verificare, cererea de renunțare însoțită de actul de verificare se transmite Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal sau, după caz, la autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare, care procedează la revocarea autorizației.

(13) Cererea de renunțare la autorizația emisă pentru un antrepozit fiscal, după ce Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal sau, după caz, autoritatea vamală teritorială competentă pentru autorizare a decis revocarea sau anularea autorizației din alte motive, nu produce efecte juridice pe perioada în care decizia de revocare ori de anulare, după caz, se află în procedura prevăzută de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.”

26. După punctul 40 se introduce un nou punct, pct. 40¹, cu următorul cuprins:

„40¹. (1) Emiterea autorizației de destinatar înregistrat prevăzută la art. 370 alin. (1) din Codul fiscal intră în competența Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal. Destinatarul înregistrat este persoana prevăzută la art. 336 pct. 8 din Codul fiscal.

(2) Autorizarea destinatarului înregistrat care primește doar ocazional produse accizabile care se deplasează în regim suspensiv de accize, prevăzut la art. 371 alin. (2) din Codul fiscal, intră în competența Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal.”

27. La punctul 42 alineatul (3), partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), autorizarea ca destinatar înregistrat a operatorului economic care deține autorizație de utilizator final se realizează în baza cererii depuse în acest scop la direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central. Cererea se depune exclusiv pentru tipurile și cantitățile de produse accizabile înscrise în autorizația de utilizator final și este însoțită de următoarele documente:”

28. La punctul 43, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1)¹, cu următorul cuprins:

„(1)¹ Locul în care destinatarul înregistrat realizează recepția produselor accizabile deplasate în regim suspensiv de accize din alte state membre trebuie să fie strict delimitat, respectiv trebuie să fie împrejmuit. Totodată, spațiul de depozitare trebuie să fie corespunzător și să fie deținut în proprietate sau folosință — contract de locațiune, contract de comodat sau cu orice titlu legal.”

29. La punctul 43, alineatul (8) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(8) În acțiunea de verificare, Direcția generală antifraudă fiscală poate solicita sprijinul organelor cu atribuții de control pentru furnizarea unor elemente de preinvestigare în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor de autorizare a fiecărui solicitant.”

30. La punctul 44, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În aplicarea prevederilor art. 373 alin. (1) din Codul fiscal, cu excepția situației prevăzute la pct. 42 alin. (3), autoritatea vamală teritorială verifică documentele anexate cererii depuse de solicitant și, în situația în care documentația este completă, solicită, în termen de 3 zile de la data finalizării verificării documentației, Direcției generale antifraudă fiscală din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală efectuarea de verificări și întocmirea unui proces-verbal din care să rezulte dacă solicitantul îndeplinește condițiile de autorizare, precum și dacă are capacitatea de a respecta obligațiile pentru a fi autorizat în calitate de destinatar înregistrat, care trebuie întocmit în 30 de zile de la data înregistrării cererii transmise de autoritatea vamală teritorială.”

31. La punctul 44, după alineatul (1) se introduc două noi alineate, alin. (1)¹ și (1)², cu următorul cuprins:

„(1)¹ În termen de cel mult 3 zile lucrătoare de la transmiterea solicitării de efectuare a verificărilor către Direcția generală antifraudă fiscală, autoritatea vamală teritorială transmite prin

e-mail, în format electronic, asigurând autenticitatea și integritatea datelor prin utilizarea semnăturii electronice, documentația completă, însoțită de certificatul de atestare fiscală, cazierul fiscal și solicitarea întocmită către Direcția generală antifraudă fiscală, direcției de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central, însoțită de un referat din care să rezulte cu claritate faptul că documentația depusă de solicitant este completă și în termenul de valabilitate. În referat vor fi enumerate toate documentele depuse la dosar, cu mențiunea că cererea de autorizare poate fi introdusă pe ordinea de zi a Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal.

(12) În termen de 30 de zile de la primirea solicitării de la autoritatea vamală teritorială, Direcția generală antifraudă fiscală transmite direcției de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central procesul-verbal de control din care să rezulte punctual verificarea condițiilor de autorizare, capacitatea de a respecta obligațiile pentru a fi autorizat în calitate de destinatar înregistrat și criteriile de risc prevăzute la art. 367 alin. (13) din Codul fiscal identificate în cursul verificărilor. În situația în care din conținutul procesului-verbal nu rezultă că au fost verificate toate condițiile de autorizare și capacitatea de a respecta obligațiile pentru a fi autorizat sau dacă nu au fost atinse toate obiectivele controlului, direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei poate solicita reverificarea operatorului economic de către Direcția generală antifraudă fiscală sau o altă structură de control din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală sau Autorității Vamale Române.”

32. La punctul 44, alineatele (2), (3), (5), (6), partea introductivă a alineatului (7), alineatele (8) și (11) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) După analizarea documentelor depuse de solicitant, a referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială din care să rezulte cu claritate faptul că documentația depusă de solicitant este completă și în termenul de valabilitate și a procesului-verbal din care rezultă îndeplinirea condițiilor de autorizare, precum și a capacității de a respecta obligațiile pentru a fi autorizat în calitate de destinatar înregistrat întocmit de Direcția generală antifraudă fiscală, dacă sunt îndeplinite condițiile de autorizare prevăzute la pct. 43 și la art. 372 din Codul fiscal, Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal aprobă cererea de autorizare ca destinatar înregistrat. În acest caz, autorizația de destinatar înregistrat are termen de valabilitate 36 de luni.

(3) După analizarea documentelor depuse de solicitant potrivit pct. 42 alin. (3), dacă sunt îndeplinite condițiile de autorizare prevăzute la pct. 43 și la art. 372 din Codul fiscal, Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal aprobă cererea de autorizare ca destinatar înregistrat a operatorului care deține autorizație de utilizator final. În acest caz, autorizația de destinatar înregistrat este valabilă atât timp cât este valabilă autorizația de utilizator final. Autoritatea vamală teritorială care a emis autorizația de utilizator final are obligația de a comunica la direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central data de la care valabilitatea autorizației de utilizator final încetează, în vederea operării în sistemul informatic.

(5) În situațiile prevăzute la alin. (2) și (3), Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal comunică în scris autorizația de destinatar înregistrat solicitantului.

(6) În aplicarea prevederilor art. 373 alin. (7) din Codul fiscal, autorizația de destinatar înregistrat se modifică din oficiu de către Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal în cazul în care se constată că în cuprinsul acesteia există erori materiale. În acest caz, termenul de începere a valabilității

autorizației de destinatar înregistrat modificate rămâne cel de începere a valabilității autorizației emise inițial.

(7) În aplicarea prevederilor art. 373 alin. (8) din Codul fiscal, destinatarii înregistrați pot solicita Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal modificarea autorizației atunci când constată erori în redactarea acesteia. În situația în care intervin modificări față de datele înscrise în autorizație, destinatarii înregistrați solicită modificarea autorizației la autoritatea vamală teritorială, prin depunerea unei cereri, cu respectarea următoarelor condiții:

(8) Autoritatea vamală teritorială verifică documentele anexate cererii și transmite documentația la direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central, împreună cu un referat din care să rezulte cu claritate faptul că documentația depusă de solicitant este completă și în termenul de valabilitate.

(11) În cazul pierderii autorizației de destinatar înregistrat, titularul autorizației anunță pierderea în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a. În baza documentului care atestă că anunțul referitor la pierdere a fost înaintat spre publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal eliberează, la cerere, un duplicat al acesteia.”

33. Punctul 45 se modifică și va avea următorul cuprins:

„45. (1) În aplicarea prevederilor art. 374 alin. (1) din Codul fiscal, cu excepția situației prevăzute la pct. 42 alin. (3), autoritatea vamală teritorială verifică documentele anexate cererii de autorizare și, în situația în care documentația este incompletă, solicită operatorului economic să furnizeze informațiile și/sau documentele relevante într-un termen care nu depășește 10 zile. În situația în care solicitantul nu răspunde în termenul stabilit sau nu transmite toate informațiile/documentele solicitate, în cel mult 30 de zile de la data depunerii cererii, autoritatea vamală teritorială transmite prin e-mail, în format electronic, asigurând autenticitatea și integritatea datelor prin utilizarea semnăturii electronice, documentația însoțită de un referat în care vor fi enumerate documentele neprezentate de operatorul economic, precum și propunerea de respingere a cererii de autorizare către direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central.

(2) După analizarea documentelor depuse de solicitant, a referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială din care să rezulte cu claritate faptul că documentația depusă de solicitant este incompletă și a procesului-verbal întocmit de Direcția generală antifraudă fiscală, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de autorizare prevăzute la pct. 43 și la art. 372 din Codul fiscal, Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal respinge cererea de autorizare ca destinatar înregistrat.

(3) În situația prevăzută la pct. 42 alin. (3), după analizarea documentelor depuse de solicitant, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de autorizare prevăzute la pct. 43 și la art. 372 din Codul fiscal, Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal respinge cererea de autorizare ca destinatar înregistrat a operatorului care deține autorizație de utilizator final.”

34. La punctul 46, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1), cu următorul cuprins:

„(1) În aplicarea prevederilor art. 375 alin. (1) din Codul fiscal, destinatarul înregistrat trebuie să mai îndeplinească și următoarele cerințe:

a) să fie dotat cu un sistem de supraveghere video care să asigure supravegherea locului în care realizează recepția produselor accizabile deplasate în regim suspensiv, precum și a locului de expediere a produselor accizabile. Stocarea imaginilor

înregistrate se face pe o durată de minimum 30 de zile. Sistemul de supraveghere trebuie să funcționeze permanent, inclusiv în perioadele în care nu sunt primite sau livrate produse, chiar și în condițiile întreruperii alimentării cu energie electrică de la rețeaua de distribuție;

b) să dețină autorizație de mediu pentru fiecare locație;

c) să dețină dovada autorizării privind securitatea la incendiu pentru fiecare locație.”

35. La punctul 50, alineatele (1)-(5) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) În aplicarea prevederilor art. 381 alin. (1) din Codul fiscal, în termen de 15 zile de la data depunerii de către solicitant a documentației complete potrivit pct. 49, autoritatea vamală teritorială transmite cererea prevăzută la pct. 48 alin. (2), însoțită de documentația aferentă și de un referat care cuprinde propunerea de aprobare a cererii de autorizare, la direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central. Din cuprinsul referatului trebuie să rezulte cu claritate faptul că solicitantul îndeplinește condițiile de autorizare.

(2) După analizarea referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială și a documentelor depuse de solicitant, dacă sunt îndeplinite condițiile de autorizare prevăzute la pct. 49 și la art. 380 din Codul fiscal, Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal aprobă cererea de autorizare ca expeditor înregistrat. Autorizația de expeditor înregistrat are termen de valabilitate nelimitat.

(3) În aplicarea prevederilor art. 381 alin. (6) din Codul fiscal, autorizația de expeditor înregistrat se modifică din oficiu de către Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care se constată că în cuprinsul acesteia există erori materiale. În acest caz, termenul de începere a valabilității autorizației modificate de expeditor înregistrat rămâne cel de începere a valabilității autorizației emise inițial.

(4) În aplicarea prevederilor art. 381 alin. (7) din Codul fiscal, expeditorii înregistrați pot solicita la direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central modificarea autorizației atunci când constată erori în redactarea autorizației. În situația în care intervin modificări față de datele înscrise în autorizație, expeditorii înregistrați solicită modificarea autorizației la autoritatea vamală teritorială, prin depunerea unei cereri, cu respectarea următoarelor condiții:

a) pentru un nou loc de import, cererea trebuie depusă cu cel puțin 15 zile înainte de punerea în liberă circulație a produselor;

b) dacă se modifică datele de identificare ale expeditorului înregistrat, cererea trebuie depusă în termen de 15 zile de la data înregistrării modificării, însoțită de certificatul de înregistrare la oficiul registrului comerțului și de cazierul judiciar ale titularului autorizației și ale administratorilor;

c) dacă se modifică tipul produselor accizabile, cererea trebuie depusă cu cel puțin 30 de zile înainte de punerea în liberă circulație a produselor.

(5) Autoritatea vamală teritorială verifică documentele anexate cererii și transmite documentația la direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central, împreună cu un referat din care să rezulte cu claritate faptul că documentația depusă de solicitant este completă și în termenul de valabilitate. Competența de modificare a autorizației revine Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal. Autorizația de expeditor înregistrat modificată potrivit dispozițiilor alin. (4) este valabilă de la data emiterii acesteia.

(7) În baza documentului care atestă că anunțul referitor la pierdere a fost înaintat spre publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal eliberează, la cerere, un duplicat al autorizației.”

36. Punctul 51 se modifică și va avea următorul cuprins:

„51. (1) În aplicarea prevederilor art. 382 alin. (1) din Codul fiscal, dacă în termen de 15 zile de la depunerea documentației complete potrivit pct. 48 autoritatea vamală teritorială constată că operatorul economic solicitant nu îndeplinește condițiile pentru a fi propus în vederea autorizării de către Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal, aceasta întocmește un referat prin care propune respingerea cererii de autorizare, care conține motivele ce au condus la luarea acestei decizii, pe care îl transmite la direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central. În situația în care documentația este incompletă, autoritatea vamală teritorială solicită operatorului economic să furnizeze informațiile și/sau documentele relevante într-un termen care nu depășește 10 zile. În situația în care solicitantul nu răspunde în termenul stabilit sau nu transmite toate informațiile/documentele solicitate, în cel mult 30 de zile de la data depunerii cererii, autoritatea vamală teritorială transmite prin e-mail, în format electronic, asigurând autenticitatea și integritatea datelor prin utilizarea semnăturii electronice, documentația însoțită de un referat în care vor fi enumerate documentele neprezentate de operatorul economic, precum și propunerea de respingere a cererii de autorizare, către direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central.

(2) După analizarea documentelor depuse de solicitant și a referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială prevăzută la alin. (1), dacă nu sunt îndeplinite condițiile de autorizare prevăzute la pct. 49 și la art. 380 din Codul fiscal, Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal respinge cererea de autorizare ca expeditor înregistrat.”

37. După punctul 52 se introduc cinci noi puncte, pct. 52¹-52⁵, cu următorul cuprins:

„52¹. (1) În vederea obținerii atestatului de exportator înregistrat prevăzută la art. 385² alin. (2) din Codul fiscal, persoana care intenționează să fie exportator înregistrat trebuie să depună o cerere la autoritatea vamală teritorială.

(2) Cererea se întocmește potrivit modelului prevăzută în anexa nr. 18¹ la prezentele norme metodologice și este însoțită de documentele menționate în cuprinsul acesteia.

52². (1) În aplicarea prevederilor art. 385³ din Codul fiscal, persoana care intenționează să obțină calitatea de exportator înregistrat trebuie să depună documentele care sunt menționate în cuprinsul cererii al cărei model este prevăzută în anexa nr. 18¹ la prezentele norme metodologice.

(2) În aplicarea prevederilor art. 385³ din Codul fiscal, autoritatea vamală teritorială verifică realitatea și exactitatea informațiilor și a documentelor depuse de persoana care intenționează să obțină calitatea de exportator înregistrat.

52³. (1) În aplicarea prevederilor art. 385⁴ alin. (1) din Codul fiscal, în termen de 15 zile de la data depunerii de către solicitant a documentației complete potrivit pct. 52², autoritatea vamală teritorială transmite cererea al cărei model este prevăzută în anexa nr. 18¹ la prezentele norme metodologice, însoțită de documentația aferentă și de un referat care cuprinde propunerea de aprobare a cererii de înregistrare, la autoritatea vamală teritorială competentă pentru înregistrare. Din cuprinsul referatului trebuie să rezulte cu claritate faptul că solicitantul îndeplinește condițiile de înregistrare.

(2) După analizarea referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială și a documentelor depuse de solicitant, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la pct. 52² și la art. 385³ din Codul fiscal, autoritatea vamală teritorială competentă pentru înregistrare aprobă cererea de înregistrare ca exportator înregistrat.

(3) În aplicarea prevederilor art. 385⁴ alin. (6) din Codul fiscal, atestatul de exportator înregistrat se modifică din oficiu de către autoritatea vamală teritorială competentă pentru înregistrare, în cazul în care se constată că în cuprinsul acestuia există erori

materiale. În acest caz, termenul de începere a valabilității atestatului modificat de exportator înregistrat rămâne cel de începere a valabilității atestatului emis inițial.

(4) În aplicarea prevederilor art. 385⁴ alin. (7) din Codul fiscal, exportatorii înregistrați pot solicita autorității vamale teritoriale competente pentru înregistrare modificarea atestatului atunci când constată erori în redactarea atestatului. În situația în care intervin modificări față de datele înscrise în atestat, exportatorii înregistrați solicită modificarea atestatului la autoritatea vamală teritorială, prin depunerea unei cereri, cu respectarea următoarelor condiții:

a) în cazul modificării datelor de identificare ale exportatorului înregistrat, în termen de 15 zile de la data înregistrării modificării, acesta trebuie să depună pe lângă cerere și cazierul judiciar ale titularului autorizației și ale administratorilor;

b) dacă modificările care intervin se referă la tipul produselor accizabile, cererea se depune cu cel puțin 15 zile calendaristice înainte de exportul produselor și este însoțită de lista produselor accizabile, indicându-se codul NC, codul de încadrare în nomenclatorul codurilor de produse accizabile.

(5) Autoritatea vamală teritorială efectuează verificări și transmite documentația la autoritatea vamală teritorială competentă pentru înregistrare, împreună cu un referat care cuprinde fie propunerea de aprobare, fie propunerea de respingere a cererii de modificare a atestatului. Atestatul de exportator înregistrat modificat potrivit dispozițiilor alin. (4) este valabil de la data emiterii acestuia.

(6) În cazul pierderii atestatului de exportator înregistrat, titularul atestatului anunță pierderea în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

(7) În baza documentului care atestă că anunțul referitor la pierdere a fost înaintat spre publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, autoritatea vamală teritorială competentă pentru înregistrare eliberează, la cerere, un duplicat al atestatului.

(8) În exercitarea atribuțiilor, autoritatea vamală teritorială competentă pentru înregistrare poate solicita orice informații și documente de la structurile din cadrul Ministerului Finanțelor, Agenției Naționale de Administrare Fiscală ori de la alte instituții implicate în mod direct sau indirect în procesul de înregistrare, pe care îl consideră necesare în soluționarea cererilor de înregistrare.

524. (1) În aplicarea prevederilor art. 385⁵ alin. (1) din Codul fiscal, dacă în termen de 15 zile de la depunerea documentației complete potrivit pct. 52² autoritatea vamală teritorială constată că operatorul economic solicitant nu îndeplinește condițiile pentru a fi propus în vederea înregistrării, aceasta întocmește un referat prin care propune respingerea cererii de înregistrare, care conține motivele ce au condus la luarea acestei decizii, pe care îl transmite la autoritatea vamală teritorială competentă pentru înregistrare.

(2) După analizarea documentelor depuse de solicitant și a referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială, prevăzut la alin. (1), dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la pct. 52² și la art. 385³ din Codul fiscal, autoritatea vamală teritorială competentă pentru înregistrare respinge cererea de înregistrare ca exportator înregistrat.

525. (1) În aplicarea prevederilor art. 385⁶ alin. (1) din Codul fiscal, exportatorul înregistrat are obligația să respecte prevederile pct. 52³ alin. (4).

(2) În aplicarea prevederilor art. 385⁶ alin. (2) din Codul fiscal, exportatorul înregistrat depune la autoritatea vamală teritorială în a cărei rază de competență își are sediul social o situație lunară centralizatoare a exporturilor de produse energetice. Situația se întocmește potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 19¹ la prezentele norme metodologice și se depune în format letric până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei la care se referă.”

38. **Punctul 55 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„55. În aplicarea prevederilor art. 388 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal, persoana care intenționează să obțină calitatea de importator autorizat trebuie să depună documentele care sunt menționate în cuprinsul cererii al cărei model este prevăzut în anexa nr. 20 la prezentele norme metodologice.”

39. **După punctul 55 se introduce un nou punct, pct. 55¹, cu următorul cuprins:**

„55¹. Emiterea autorizației de importator autorizat intră în competența Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal. Importatorul autorizat este persoana prevăzută la art. 336 pct. 13 din Codul fiscal.”

40. **La punctul 56, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(1) În aplicarea prevederilor art. 389 alin. (1) din Codul fiscal, autoritatea vamală teritorială verifică documentele anexate cererii depuse de solicitant și, în situația în care documentația este completă, solicită, în termen de 3 zile de la data finalizării verificării documentației, Direcției generale antifraudă fiscală din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală efectuarea de verificări la fața locului și întocmirea unui proces-verbal din care să rezulte dacă solicitantul îndeplinește condițiile de autorizare, precum și dacă are capacitatea de a respecta obligațiile pentru a fi autorizat în calitate de importator autorizat, care trebuie întocmit în 30 de zile de la data înregistrării cererii transmise de autoritatea vamală teritorială.”

41. **La punctul 56, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins:**

„(1¹) În termen de cel mult 3 zile lucrătoare de la transmiterea solicitării de efectuare a verificărilor către Direcția generală antifraudă fiscală, autoritatea vamală teritorială transmite prin e-mail, în format electronic, asigurând autenticitatea și integritatea datelor prin utilizarea semnăturii electronice, documentația completă, însoțită de certificatul de atestare fiscală, cazierul fiscal și solicitarea întocmită către Direcția generală antifraudă fiscală direcției de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central, însoțită de un referat din care să rezulte cu claritate faptul că documentația depusă de solicitant este completă și în termenul de valabilitate. În termen de 30 de zile de la primirea solicitării de la autoritatea vamală teritorială, Direcția generală antifraudă fiscală va transmite direcției de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central procesul-verbal de control din care să rezulte punctual verificarea condițiilor de autorizare, capacitatea de a respecta obligațiile pentru a fi autorizat în calitate de importator autorizat și criteriile de risc prevăzute la art. 367 alin. (13) din Codul fiscal identificate în cursul verificărilor.”

42. **La punctul 56, alineatele (2)-(5) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„(2) După analizarea referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială, a documentelor depuse de solicitant și a procesului-verbal din care rezultă îndeplinirea condițiilor de autorizare, precum și a capacității de a respecta obligațiile pentru a fi autorizat în calitate de importator autorizat, întocmit de Direcția generală antifraudă fiscală, dacă sunt îndeplinite condițiile de autorizare prevăzute la pct. 55 și la art. 388 din Codul fiscal, Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal aprobă cererea de autorizare ca importator autorizat. Autorizația de importator autorizat are termen de valabilitate 36 de luni.

(3) În aplicarea prevederilor art. 389 alin. (6) din Codul fiscal, autorizația de importator autorizat se modifică din oficiu de către Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal în care în care se constată că în cuprinsul acesteia există erori materiale. În acest caz, termenul de începere a valabilității autorizației modificate de importator autorizat rămâne cel de începere a valabilității autorizației emise inițial.

(4) În aplicarea prevederilor art. 389 alin. (7) din Codul fiscal, importatorii autorizați pot solicita la direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central modificarea autorizației atunci când constată erori în redactarea autorizației. În situația în care intervin modificări față de datele înscrise în autorizație, importatorii autorizați solicită modificarea autorizației la autoritatea vamală teritorială, prin depunerea unei cereri, cu respectarea următoarelor condiții:

a) dacă se modifică datele de identificare ale importatorului autorizat, cererea trebuie depusă în termen de 15 zile de la data înregistrării modificării, însoțită de cazierul judiciar ale titularului autorizației și ale administratorilor;

b) în situația în care modificările care intervin se referă la tipul produselor accizabile, cererea trebuie depusă cu cel puțin 60 de zile înainte de realizarea importului;

c) pentru un nou loc de import, cererea trebuie depusă cu cel puțin 15 zile înainte de punerea în liberă circulație a produselor;

d) pentru fiecare loc declarat/locuri declarate în care urmează să primească și din care să livreze produsele accizabile provenite din operațiuni proprii de import, cererea trebuie depusă cu cel puțin 30 de zile înainte de primirea produselor.

(5) Autoritatea vamală teritorială verifică documentele anexate cererii și transmite documentația la direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central, împreună cu un referat din care să rezulte cu claritate faptul că documentația depusă de solicitant este completă și în termenul de valabilitate. Competența de modificare a autorizației revine Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal. Autorizația de importator autorizat modificată potrivit dispozițiilor alin. (4) este valabilă de la data emiterii acesteia.

(7) În baza documentului care atestă că anunțul referitor la pierdere a fost înaintat spre publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal eliberează, la cerere, un duplicat al autorizației.”

43. Punctul 57 se modifică și va avea următorul cuprins:

„57. (1) În aplicarea prevederilor art. 390 alin. (1) din Codul fiscal, autoritatea vamală teritorială verifică documentele anexate cererii depuse de solicitant și, în situația în care documentația este completă, solicită, în termen de 3 zile de la data finalizării verificării documentației, Direcției generale antifraudă fiscală din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală efectuarea de verificări și întocmirea unui proces-verbal din care să rezulte dacă solicitantul îndeplinește condițiile de autorizare, precum și dacă are capacitatea de a respecta obligațiile pentru a fi autorizat în calitate de importator autorizat, care trebuie întocmit în 30 de zile de la data înregistrării cererii transmise de autoritatea vamală teritorială. În situația în care documentația este incompletă, autoritatea vamală teritorială solicită operatorului economic să furnizeze informațiile și/sau documentele relevante într-un termen care nu depășește 10 zile. În situația în care solicitantul nu răspunde în termenul stabilit sau nu transmite toate informațiile/documentele solicitate, autoritatea vamală teritorială transmite prin e-mail, în format electronic, asigurând autenticitatea și integritatea datelor prin utilizarea semnăturii electronice, documentația, însoțită de un referat în care vor fi enumerate documentele neprezentate de operatorul economic, precum și propunerea de respingere a cererii de autorizare, către direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central.

(2) În termen de cel mult 3 zile lucrătoare de la transmiterea solicitării de efectuare a verificărilor către Direcția generală antifraudă fiscală, autoritatea vamală teritorială transmite prin e-mail, în format electronic, asigurând autenticitatea și integritatea datelor prin utilizarea semnăturii electronice, documentația

completă, însoțită de certificatul de atestare fiscală, cazierul fiscal și solicitarea întocmită către Direcția generală antifraudă fiscală, direcției de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central, însoțită de un referat din care să rezulte cu claritate faptul că documentația depusă de solicitant este completă și în termenul de valabilitate. În referat vor fi enumerate toate documentele depuse la dosar, cu mențiunea că cererea de autorizare poate fi introdusă pe ordinea de zi a Comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal.

(3) În termen de 30 de zile de la primirea solicitării de la autoritatea vamală teritorială, Direcția generală antifraudă fiscală va transmite direcției de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central procesul-verbal de control din care să rezulte punctual verificarea condițiilor de autorizare și criteriile de risc prevăzute la art. 367 alin. (1³) din Codul fiscal identificate în cursul verificărilor, care să conțină concluzia privind neîndeplinirea condițiilor de autorizare, precum și a capacității de a respecta obligațiile pentru a fi autorizat în calitate de importator autorizat.

(4) După analizarea documentelor depuse de solicitant și a referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială, prevăzută la alin. (1), și a procesului-verbal întocmit de Direcția generală antifraudă fiscală, prevăzută la alin. (3), dacă nu sunt îndeplinite condițiile de autorizare prevăzute la pct. 55 și la art. 388 din Codul fiscal, Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal respinge cererea de autorizare ca importator autorizat.”

44. La punctul 58, după alineatul (1) se introduc două noi alineate, alin. (11) și (12), cu următorul cuprins:

„(11) Pe lângă obligațiile prevăzute la alin. (1), importatorul autorizat trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

a) locul declarat în care urmează să primească și din care urmează să livreze produsele accizabile provenite din operațiuni proprii de import, prevăzută la art. 389 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal, trebuie să fie strict delimitat, respectiv trebuie să fie împrejmuit. Totodată, spațiul de depozitare trebuie să fie corespunzător și să fie deținut în proprietate sau folosință — contract de locațiune, contract de comodat sau cu orice titlu legal;

b) locul declarat în care urmează să primească și din care urmează să livreze produsele accizabile provenite din operațiuni proprii de import, prevăzută la art. 389 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal, trebuie să fie dotat cu sisteme de gestiune a stocurilor, care să permită monitorizarea mișcării produselor accizabile și determinarea în orice moment a cantităților intrate, ieșite, precum și a stocurilor, pe fiecare tip de produs accizabil și furnizor;

c) locul declarat în care urmează să primească și din care urmează să livreze produsele accizabile provenite din operațiuni proprii de import, prevăzută la art. 389 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal, trebuie să fie dotat cu un sistem de supraveghere video care să asigure supravegherea căilor de acces, precum și înregistrarea primirilor și ieșirilor de produse accizabile. Stocarea imaginilor înregistrate se face pe o durată de minimum 30 de zile. Sistemul de supraveghere trebuie să funcționeze permanent, inclusiv în perioadele în care nu sunt primite sau livrate produse, chiar și în condițiile întreruperii alimentării cu energie electrică de la rețeaua de distribuție;

d) să dețină autorizație de mediu pentru fiecare locație;

e) să dețină dovada autorizării privind securitatea la incendiu pentru fiecare locație.

(12) Importatorul autorizat de produse energetice trebuie să fie dotat cu rigle gradate și cu rezervoare verificate metrologic care să permită în orice moment determinarea stocurilor factice. Îndeplinirea condiției este dovedită cu buletin de verificare metrologică și certificat de calibrare, după caz, aflate în perioada de valabilitate.”

45. La punctul 74, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (11), cu următorul cuprins:

„(11) În cazul forțelor Statelor Unite ale Americii, scutirea de la plata accizelor se acordă în baza certificatului de scutire prevăzută în anexa nr. 2 la Normele privind aplicarea scutirii de taxă

pe valoarea adăugată prevăzute la art. 294 alin. (1) lit. j), k), l), l¹), l²), m) și n) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal și la art. X și XI din Acordul dintre România și Statele Unite ale Americii privind statutul forțelor Statelor Unite ale Americii în România, semnat la Washington la 30 octombrie 2001, ratificat prin Legea nr. 260/2002, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 4.146/2015, cu modificările și completările ulterioare.”

46. La punctul 79, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Alcoolul tehnic rezultat ca produs secundar din procesul de obținere a alcoolului etilic rafinat și care datorită compoziției sale nu poate fi utilizat în industria alimentară poate fi utilizat doar complet denaturat potrivit dispozițiilor pct. 78 alin. (1) și (2) sau denaturat potrivit pct. 78 alin. (3) lit. b) coroborat cu pct. 78 alin. (7) sau prin utilizarea denaturantului pentru care s-a primit avizul laboratorului vamal, potrivit pct. 78 alin. (8) și (9).”

47. La punctul 921, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alin. (2¹) și (2²), cu următorul cuprins:

„(2¹) Produsele energetice destinate utilizării drept combustibil pentru aviație, recepționate în alimentatoare destinate alimentării aeronavelor deținute de autoritățile publice sau în rezervoarele deținute sub orice formă de aceste autorități publice, pentru alimentarea ulterioară a aeronavelor pe care le dețin, pot fi deplasate de la locul de recepție către locațiile în care se află aeronavele aparținând autorităților publice, însoțite de un aviz de însoțire a mărfii.

(2²) Pe avizul de însoțire al mărfii se înscriu:

a) datele de identificare ale aeronavei care urmează a fi alimentată;

b) adresa locului de livrare;

c) mențiunea «fără factură» și «scutit de accize»;

d) semnătura de primire a comandantului aeronavei aprovizionate.”

48. Punctul 159 se modifică și va avea următorul cuprins:

„159. (1) În aplicarea prevederilor art. 433 din Codul fiscal, autoritatea fiscală teritorială are obligația de a comunica direcției de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central sau autorității vamale teritoriale, după caz, până pe data de 15 inclusiv a lunii, situația privind operatorii economici plătitori de accize care înregistrează întârzieri la plata accizelor cu mai mult de 15 zile de la termenul legal de plată.

(2) Măsura suspendării autorizației deținute de operatorul economic plătitor de accize se dispune de către Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal sau de autoritatea vamală teritorială, după caz.

(3) Măsura suspendării autorizației deținute de operatorul economic plătitor de accize încetează:

a) dacă operatorul economic prezintă un certificat de atestare fiscală, prevăzut la art. 158 din Codul de procedură fiscală, din care să rezulte că nu mai înregistrează obligații fiscale restante reprezentând accize, în sensul art. 157 din Codul de procedură fiscală, sau

b) dacă direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — aparat central sau autoritatea vamală teritorială, după caz, primește de la autoritatea fiscală teritorială o copie a documentului care atestă reîntregirea garanției.”

49. La punctul 160, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Benzina, motorina, petrolul lampant, gazul petrolier lichefiat, păcura prevăzute la art. 435 alin. (3) și (4) din Codul fiscal reprezintă produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. a)-e) și g) din Codul fiscal. Biocombustibilii prevăzuți la art. 435 alin. (3) și (4) din Codul fiscal reprezintă produsele energetice utilizate drept combustibili pentru motor care sunt obținute în totalitate din biomasă, denumiți biocomburanti.”

50. La punctul 160, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alin. (2¹) și (2²), cu următorul cuprins:

„(2¹) În aplicarea prevederilor art. 435 alin. (3) din Codul fiscal, nu se consideră activități de comercializare angro operațiunile de revânzare a combustibililor alimentați din stațiile de distribuție en détail pe bază de carduri de combustibil, furnizarea de combustibili de aviație realizată de intermediarii care administrează contracte cu operatorii aerieni, furnizarea de produse energetice către forțele armate prevăzute la art. 395 alin. (1) lit. c) și c¹) din Codul fiscal de către contractanții și subcontractanții acestora.

(2²) Operatorii economici care realizează activitățile prevăzute la alin. (2¹) au obligația de a notifica Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal cu privire la activitățile desfășurate și, după caz, locațiile din care se desfășoară activitatea.”

51. La punctul 162, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În aplicarea prevederilor art. 435 alin. (9) din Codul fiscal, operatorii economici care achiziționează de pe piața internă, din Uniunea Europeană sau din țări terțe și livrează pe piața internă, în Uniunea Europeană sau în țări terțe tutunul brut sau tutunul parțial prelucrat trebuie să se autorizeze la autoritatea vamală teritorială.”

52. La punctul 162, alineatul (3) se abrogă.

53. La punctul 171 alineatul (2), după litera h) se introduce o nouă literă, lit. i), cu următorul cuprins:

„i) netransmiterea notificării către Comisia prevăzută la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal cu privire la activitățile desfășurate și, după caz, locațiile din care se desfășoară activitatea.”

54. După anexa nr. 18 se introduce o nouă anexă, anexa nr. 18¹, având conținutul prevăzut în anexa nr. 1*) la prezenta hotărâre.

55. După anexa nr. 19 se introduce o nouă anexă, anexa nr. 19¹, având conținutul prevăzut în anexa nr. 2*) la prezenta hotărâre.

56. La anexa nr. 20, după litera j) se introduce o nouă literă, lit. k), cu următorul cuprins:

„k) declarație privind locul/locurile în care urmează a se primi și din care urmează a se livra produsele accizabile provenite din operațiuni de import, precum și dovada înregistrării locului/locurilor la oficiul registrului comerțului, în cazul importatorului autorizat.”

57. Anexele nr. 37¹ și 37² se modifică și se înlocuiesc cu anexele nr. 3 și 4*) la prezenta hotărâre.

Art. II. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la data de 31 martie 2026.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor,
Alexandru Nazare

București, 26 martie 2026.
Nr. 184.

*) Anexele nr. 1-4 sunt reproduse în facsimil.

Cerere privind acordarea atestatalui de exportator înregistrat	Nr.	
	Casetă rezervată autorității vamale teritoriale	
1. Numele și prenumele sau denumirea societății și adresa exactă	Cod de identificare fiscală	
	Cod de înregistrare în scopuri de TVA	
	Număr de telefon	
	Număr de fax	
	Adresa de e-mail	
2. În cazul persoanelor juridice se vor înscrie numele, adresa și codul numeric personal al fiecărui administrator.		
3. Tipul produselor accizabile, codurile de produse accizabile și cantitatea de produse accizabile exportată, estimată la nivelul unui an:		
4. Produse energetice		
☐ benzină - cod produs.....tonă/1000 litri.....		
☐ motorină - cod produs.....tonă/1000 litri.....		
☐ petrol lampant - cod produs.....tonă/1000 litri.....		
☐ gaz petrolier lichefiat - cod produs.....tonă.....		
☐ păcură – cod produs ..... tonă		
☐ biocombustibili – cod produs ..... tonă.....		
5. Dacă sunteți deja titularul unei autorizații eliberate de autoritatea competentă, vă rugăm să indicați data și obiectul autorizației:		
Număr ..... din		
Număr ..... din		
6. În cazul în care anterior a fost respins, revocat sau anulat vreun atestat de exportator înregistrat, precizați acest fapt:		
7. Documente de anexat:		

☐ cazierile judiciare ale administratorilor și cazierul judiciar al persoanei juridice, eliberate de instituțiile abilitate din România;	
☐ lista produselor accizabile, codul NC al produselor și codul din Nomenclatorul codurilor de produse accizabile;	
☐ contractele încheiate direct între exportatorul înregistrat și furnizor;	
☐ contractele încheiate direct cu beneficiarul produselor accizabile exportate.	
Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte și complete.	
Prevăzut pentru validarea semnăturii responsabilului societății	Data, numele și calitatea acestuia (proprietar, asociat)

Denumirea exportatorului înregistrat

.....

Cod accize/Cod identificare fiscală .....

Localitatea ....., județul/sectorul .....

Str. .... nr. ....

Bl. ...., sc. ...., et. ...., ap. ...., cod poștal .....

SITUAȚIE CENTRALIZATOARE

privind exporturile de produse energetice prevăzute la art. 435 alin. (3) din Codul fiscal în
luna ..... anul .....

Semnificația coloanelor din tabelul de mai jos este următoarea:

A - Destinația (2)

B - Cod accize exportator înregistrat

C - Cod produs accizabil

D - Codul NC al produsului

E - Starea produsului (vrac/ containere mai mici de 210 litri în volum) (V/C)

F - Densitate la 15°C kg/l

G - Prețul de facturare/valoarea comercială. Se înscrie separat TVA și valoarea accizelor - mii lei -

Document			A	B	C	D	E	F	G		
Tip (1)	Număr	Data exportului							Prețul de facturare/valoarea comercială	TVA	Acciza

(1) declarația vamală de export.

(2) Se va înscrie indicativul țării terțe sau teritoriului terț în care este efectuat exportul
Semnificația coloanelor din tabelul de mai jos este următoarea:

A - Pierderi

B - Stoc efectiv

C - Diferența (+) sau (-)

RECAPITULAREA PERIOADEI										
Cod produs accizabil	Codul NC al produsului	UM	Vrac/ containere mai mici de 210 litri în volum (V/C)	Stoc la începutul lunii	Cantitatea intrată	Cantitatea ieșită	Surplusul pe parcursul lunii	A	B	C

Numele și prenumele .....

Semnătura .....

Data .....

ANEXA Nr. 3
(Anexa nr. 371 la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal)

CERERE PRIVIND ACORDAREA ATESTATULUI DE DESTINATAR CERTIFICAT	Nr.	
	Casetă rezervată autorității vamale teritoriale	
1. Nume și prenume sau denumirea societății și adresa exactă	Cod de identificare fiscală	
	Cod de înregistrare în scopuri de TVA	
	Număr de telefon	
	Număr de fax	
	Adresa de e-mail	
2. În cazul persoanelor juridice, se vor înscrie numele, adresa și codul numeric personal al fiecărui administrator		
3. Adresa locației/locațiilor de recepție a produselor:		
4. Tipul produselor accizabile, codurile de produse accizabile și cantitatea de produse accizabile primită, estimată la nivelul unui an:		
☐ Băuturi alcoolice ☐ bere – cod produs ..... litri ..... ☐ vin liniștit – cod produs ..... litri ..... ☐ vin spumos – cod produs ..... litri ..... ☐ produse intermediare – cod produs ..... litri ..... ☐ băuturi fermentate liniștite – cod produs ..... litri ..... ☐ băuturi fermentate spumoase – cod produs ..... litri ..... ☐ băuturi alcoolice spirtoase – cod produs ..... litri ..... ☐ alcool complet denaturat – cod produs ..... litri	☐ Produse energetice ☐ combustibili – cod produs .... litri ..... ☐ carburanți – cod produs ..... litri ..... ☐ Tutun prelucrat ☐ țigarete – cod produs ..... mii țigarete ... ☐ țigări și țigări de foi – cod produs ..... mii bucăți .... ☐ tutun de fumat – cod produs ... kg	

<p>5. Dacă sunteți deja titularul unei autorizații eliberate de autoritatea competentă, vă rugăm să indicați data și obiectul autorizației: Număr _____ din _____ Număr _____ din _____</p>	
<p>6. În cazul în care anterior a fost respins, revocat sau anulat vreun atestat de destinatar certificat, precizați acest fapt:</p>	
<p>7. Documente de anexat:</p> <p>☐ certificatul constatator, eliberat de Oficiul Național al Registrului Comerțului, care să nu fie mai vechi de 30 de zile de la data emiterii acestuia, din care să rezulte: capitalul social, obiectul de activitate, administratorii, punctele de lucru în care urmează a se realiza recepția produselor accizabile, precum și copia certificatului de înregistrare eliberat potrivit reglementărilor în vigoare</p> <p>☐ copia contractelor, acordurilor, înțelegerilor încheiate direct între destinatarul certificat propus și expeditorul certificat din alt stat membru al Uniunii Europene.</p> <p>☐ dovada constituirii garanției</p> <p>☐ numele, adresa și telefonul garantului propus, precum și garanția cu privire la intenția de a asigura garanția bancară pentru o sumă și o perioadă de timp specificate (scrisoarea de garanție bancară), atunci când se constituie o garanție bancară</p>	
<p>Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte și complete.</p>	
<p>Prevăzut pentru validarea semnăturii responsabilului societății</p>	<p>Data, numele și calitatea acestuia (proprietar, asociat)</p>

ANEXA Nr. 4
(Anexa nr. 37² la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal)

CERERE PRIVIND ACORDAREA ATESTATULUI DE EXPEDITOR CERTIFICAT	Nr.	
	Casetă rezervată autorității vamale teritoriale	
1. Nume și prenume sau denumirea societății și adresa exactă	Cod de identificare fiscală	
	Cod de înregistrare în scopuri de TVA	
	Număr de telefon	
	Număr de fax	
	Adresa de e-mail	
2. În cazul persoanelor juridice, se vor înscrie numele, adresa și codul numeric personal al fiecărui administrator		
3. Adresa locației/locațiilor din care urmează a se realiza expedierea produselor:		
4. Tipul produselor accizabile, codurile de produse accizabile și cantitatea de produse accizabile expediată, estimată la nivelul unui an:		
☐ Băuturi alcoolice ☐ bere – cod produs ..... litri ..... ☐ vin liniștit – cod produs ..... litri ..... ☐ vin spumos – cod produs ..... litri ..... ☐ produse intermediare – cod produs ..... litri ..... ☐ băuturi fermentate liniștite – cod produs ..... litri ..... ☐ băuturi fermentate spumoase – cod produs ..... litri ..... ☐ băuturi alcoolice spirtoase – cod produs ..... litri ..... ☐ alcool complet denaturat – cod produs ..... litri	☐ Produse energetice ☐ combustibili – cod produs .... litri ..... ☐ carburanți – cod produs .... litri ..... ☐ Tutun prelucrat ☐ țigarete – cod produs ..... mii țigarete ... ☐ țigări și țigări de foi – cod produs ..... mii bucăți ... ☐ tutun de fumat – cod produs ... kg	
5. Dacă sunteți deja titularul unei autorizații eliberate de autoritatea competentă, vă rugăm să indicați data și obiectul autorizației: Număr _____ din _____ Număr _____ din _____		
6. În cazul în care anterior a fost respins, revocat sau anulat vreun atestat de expeditor certificat, precizați acest fapt:		
7. Documente de anexat:		

☐ certificatul constatator, eliberat de Oficiul Național al Registrului Comerțului, care să nu fie mai vechi de 30 de zile de la data emiterii acestuia, din care să rezulte: capitalul social, obiectul de activitate, administratorii, punctele de lucru din care urmează a se realiza expedierea produselor accizabile, precum și copia certificatului de înregistrare eliberat potrivit reglementărilor în vigoare.	
☐ copia contractelor, acordurilor, înțelegerilor încheiate direct între expeditorul certificat propus și destinatarul certificat din alt stat membru al Uniunii Europene.	
Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte și complete.	
Prevăzut pentru validarea semnăturii responsabilului societății	Data, numele și calitatea acestuia (proprietar, asociat)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
 C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
 Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
 Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
 Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

